

משרד החינוך
המזכירות הפדגוגית
האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים

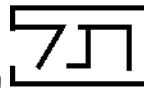


יידיש – שפה ותרבות

**תכנית לימודים
לחטיבה העליונה
בבית הספר הכללי והדתי**

אתר האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים:
www.edu.gov.il/tal/portal

ירושלים, התשס"ח, 2008



ועדת התכנית "יידיש – שפה ותרבות" הוקמה ביזמתה של הרשות הלאומית לתרבות יידיש וחבריה נתמנו על ידי מנהלת האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים.

חברי הוועדה:

יו"ר הוועדה: **פרופ' חוה טורניאנסקי**, החוג ליידיש, האוניברסיטה העברית בירושלים
מרכזת הוועדה: **מינה הוכברג**, האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים, משרד החינוך, ירושלים

חברים: **חנן בורדין**, החוג ליידיש, האוניברסיטה העברית בירושלים
מלך זין, מנכ"ל הרשות הלאומית לתרבות יידיש, תל אביב
ד"ר מרדכי יושקובסקי, מפקח מרכז על הוראת היידיש, משרד החינוך, ירושלים

ד"ר נתן כהן, המרכז ללימודי יידיש ע"ש רינה קוסטה, אוניברסיטת בראילן

לאה סקיבא, המכללה האקדמית לחינוך ע"ש דוד ילין, ירושלים;
האוניברסיטה העממית, עיריית ירושלים

דבורה קאסמאן, מרכזת מסלול יידיש בסמינר בית יעקב, ירושלים;
תיכון פלך, ירושלים

ורד קופל, המרכז ללימודי יידיש ע"ש רינה קוסטה, אוניברסיטת בראילן;
מרכזת מגמת יידיש בגימנסיה הריאלית ע"ש א' קררי, ראשון לציון

ד"ר יהושע מנחם רוזנברג, האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים, משרד החינוך, ירושלים

קראו והעירו: **נאוה סגן** – מנהלת האגף, **ד"ר צופיה יועד** – סגנית מנהלת האגף

עריכת הלשון: **ליאורה הרציג**

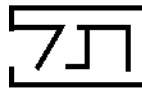
עריכה והבאה לדפוס: **מינה הוכברג**

סדר ולוחות: **ארט פלוס**, ירושלים

© כל הזכויות שמורות למשרד החינוך

"מעלות" הוצאת ספרים בע"מ, התשס"ח, 2008

רח' קרליבך 29 תל-אביב, טל' 03-5614121



תוכן העניינים

יצחק בשביס־זינגר: על יידיש / 4

פתח דבר / 7

מבנה התכנית / 10

מבוא / 12

על תולדות הוראת היידיש בארץ / 12

יידיש והוראתה – הנחות יסוד / 12

מטרות התכנית / 13

עקרונות בתכנית / 14

קהל היעד / 15

התכנית המוצעת משמשת תשתית ל- / 15

ארגון ההוראה / 16

קשרים בין הידע הלשוני, מכלול הנושאים והטקסטים / 16

דרכי הוראה ולמידה מומלצות / 17

היערכות בית הספר להוראת המקצוע / 18

בחינות בגרות / 18

מפרט התכנים / 19

תחומי הלימוד – היקפם ועקרונותיהם / 21

ידע הלשון / 23

מכלול נושאים / 26

מבחר יצירות ספרות / 29

פריסת היוצרים והיצירות בתכנית / 30

מקורות לימוד נוספים / 37

בחירת יצירות ובניית יחידות הוראה / 38

מיפוי השיקולים השונים לבחירת יצירות ולבניית יחידות הוראה / 38

דוגמאות לצירוף יצירות שבתכנית על בסיס נושא משותף / 40

מיון תוכני הלימוד שבתכנית לשתי הרמות / 44

שילובים / 45

הזיקה והקשר בין יידיש לבין מקצועות לימוד אחרים / 45

הערכה ומשוב / 48

הערכה רצופה של ההישגים / 48

פיתוח דרכי הערכה חלופיות / 49

ביבליוגרפיה מומלצת / 51

אתרי אינטרנט ביידיש או על יידיש / 53

נספח / 55

על לשונות היהודים / 55

הרב יוסף סולובייצ'יק: על יידיש / 60

אויסצוג פֿון דער לעקציע וואָס יצחק באַשעוויס־זינגער האָט געהאַלטן אין דער שוועדישער אַקאַדעמיע אין שטאָקהאָלם דעם 8טן דעצעמבער 1978, ביים באַקומען דעם נאָבעל־פּרייז פֿאַר ליטעראַטור.

[...] דער גרויסער כּבֿוד וואָס די שוועדישע אַקאַדעמיע האָט מיר אָנגעטאָן איז אויך אַן אָנערקענונג פֿון ייִדיש, אַ שפּראַך פֿון גלות, אַן אַ לאַנד, אַן גרענעצן, נישט אונטערגעשטיצט פֿון קיין שום רעגירונג; אַ שפּראַך וואָס פֿאַרמאָגט נישט קיין ווערטער פֿאַר וואָפֿן, אַמוניציע, מיליטערישע איבונגען און טאַקטיק; אַ לשון וואָס איז געוואָרן פֿאַראַכט סײַ פֿון גוים און סײַ פֿון רובֿ עמאַנציפּירטע ייִדן. דער אמת איז אַז וואָס די גרויסע רעליגיעס האָבן געפּרעדיקט, האָבן די ייִדן אין געטאָ פּראַקטיצירט. זיי האָבן נישט געהאַט קיין גרעסערע פֿרייד ווי לערנען וועגן מענטשן און מענטשלעכע באַציונגען וואָס זיי האָבן אָנגערופֿן תּורה, תּלמוד, מוסר, קבלה. די געטאָ איז געווען ניט בלויז אַן אָרט פֿון אַנטרינונג פֿאַר אַ פֿאַרפֿאלגטער מינאָריטעט, נאָר אויך אַ גרויסער עקספּערימענט אין שלום, זעלבסט־דיסציפּלין און הומאַניזם. רעשטלעך דערפֿון עקזיסטירן ביז היינט צו טאָג, נישט געקוקט אויף דער גאַנצער ברוטאָליטעט וואָס רינגלט זיי אַרום. [...]

פֿאַר מיר איז ייִדיש ענג פֿאַרבונדן מיט יענע וואָס האָבן גערעדט דאָס דאָזיקע לשון. מע קאָן געפֿינען אין גייסט פֿון ייִדיש וואַרע פֿרייד, לוסט צום לעבן, די בענקשאַפֿט נאָך משיח, געדולד צו וואַרטן און אַ טיפֿע אָפּשאַצונג פֿון מענטשלעכער אינדיווידואַליטעט. ס׳איז פֿאַראַן אַ שטילער הומאָר אין ייִדיש, אַ דאַנקבאַרקייט פֿאַר יעדן טאָג וואָס מע בלייבט לעבן, פֿאַר יעדן ברעקל הצלחה, פֿאַר יעדער באַגעגעניש מיט ליבשאַפֿט. ייִדיש איז נישט גאווהדיק, נישט זיכער מיט נצחון. ייִדיש פֿאָדערט נישט און קעמפֿט נישט, נאָר קומט איבער, לעבט אַדורך, שמוגלט זיך אַדורך צווישן די כּוחות פֿון צעשטערונג, וויסנדיק אַז גאָטס פּלאַן פֿאַר דער באַשאַפֿונג איז ערשט אין סאַמע אָנהייב.

ס׳זענען פֿאַראַן אַזוינע וואָס רופֿן אַן ייִדיש אַ טויטע שפּראַך, אָבער מע האָט אויך געהאַלטן קנאַפע צוויי טויזנט יאָר צײַט העברעיִש פֿאַר אַ טויטער שפּראַך. מיט אַ מאָל איז העברעיִש אויפֿגעשטאַנען תּחית־המתים אויף אַ ווונדערלעכן אופֿן, ממש דורך נסים. אַראַמעיש איז זיכער געוואָרן באַטראַכט ווי טויט, אָבער אין דעם דאָזיקן טויטן לשון איז געוואָרן געשריבן דער זוהר, אַ מיסטיש ווערק פֿון הימלישער פּראַכט. ס׳איז אַ פֿאַקט אַז די קלאַסיקער פֿון ייִדיש זענען אויך די קלאַסיקער פֿון מאָדערנעם העברעיִש. ייִדיש האָט נאָך ווייט נישט געזאָגט דאָס לעצטע וואָרט. עס אַנטהאַלט אוצרות וואָס זענען נאָך נישט אַנטדעקט פֿאַר דער גרויסער וועלט. עס איז אַ לשון פֿון מאַרטירער און קדושים, פֿון טרוימער און מקובלים – רײַך אין הומאָר און אין זכּרונות וואָס דער מין מענטש טאָר נישט פֿאַרגעסן. אין אַ פֿיגוראַטיוון זין איז ייִדיש דאָס קלוגע און אונטערטעניקע לשון פֿון אונדז אַלעמען, דער אידיאָם פֿון דער דערשאַקענער און האַפֿנדיקער מענטשהייט.

געדרוקט אין 'פֿאַרווערטס', 24.12.1978

קטע מנאומו של יצחק בשביס־זינגר באקדמיה השוודית בשטוקהולם ב־8 בדצמבר 1978, בעת שהוענק לו פרס נובל לספרות.

הכבוד הרם שהעניקה לי האקדמיה השוודית מבטא גם הכרה בידיש, שפה של גלות, שפה בלא ארץ ובלא גבולות, שאינה נתמכת על ידי ממשלה כלשהי, שפה שאין בה מילים לכלי נשק, לתחמושת, לתרגילים צבאיים ולטקטיקות של מלחמה, שפה שהוקעה הן על ידי הגויים, הן על ידי היהודים אוהדי האמנציפציה. אבל האמת היא, שמה שהטיפו לו הדתות הגדולות קיימו תושבי הגטו דוברי היידיש מדי יום ביומו. הם לא ידעו עונג גדול יותר מאשר לימוד האדם ויחסי האנוש, שאותם כינו תורה, תלמוד, מוסר וקבלה. הגטו לא היה רק מקום מקלט עבור מיעוט נרדף אלא גם ניסוי אדיר בשלום, במשמעת עצמית ובדאגה לזולת. בתור שכזה הוא עדיין קיים ומסרב להיכנע למרות האכזריות הסובבת אותנו. [...]

עבורי לשון יידיש והתנהגותם של דובריה חד הם. אפשר למצוא בידיש וברוחה ביטויים של שמחה נלהבת, תאוות חיים, געגועים למשיח, סבלנות והערכה עמוקה לייחודו של כל אדם. יש בידיש הומור שקט והכרת תודה על כל יום של חיים, על כל פירור של הצלחה, על כל מפגש של אהבה. היידיש אינה יהירה, אינה בוטחת בניצחון. אינה תובעת ואינה מצווה אלא "מסתדרת", "מתגנבת", מבריחה את הגבולות בין כוחות ההרס ביוזמה שתכנית האל לגבי הבריאה עודנה בראשיתה.

יש הקוראים ליידיש שפה מתה, אבל גם לגבי העברית סברו במשך אלפיים שנה שהיא שפה מתה, והנה בימינו היא קמה לתחייה בדרך מופלאה, כמעט נסית. הארמית נחשבה בוודאי לשפה מתה במשך מאות בשנים, אלא שאז הביאה לעולם את ספר הזוהר, הספר העילאי של תורת הסוד. עובדה היא שהקלסיקונים [סופרי המופת] של ספרות יידיש הם גם הקלסיקונים של הספרות העברית החדשה. היידיש עדיין לא אמרה את מילתה האחרונה. יש בה אוצרות שטרם נתגלו לעיני העולם. זו לשונם של קדושים ושל מקדשי השם, של חולמים ושל מקובלים, עשירה בהומור ובזיכרונות שאסור למין האנושי לשכוח. אפשר לומר שיידיש היא השפה החכמה והצנועה של כולנו, ביטויה של האנושות המפוחדת ומלאת התקווה.

התרגום על פי "פניני נובל, מבחר נאומים של כלות וחתני פרס נובל לספרות", עורכת שולמית אלמוג, תרגום מאנגלית ענבל שגיב, הוצאת כתר, ירושלים 2007, עמ' 93–94, עם שינויים קלים שלי (ח' טורניאנסקי) לשם התאמת הדברים לנוסח ביידיש.

פתח דבר

במשך יותר מ־800 שנה הייתה יידיש לשון הדיבור של חלק ניכר מיהודי אירופה, ובמאות ה־19 וה־20 לשון דיבורם של רוב יהודי היבשת ושל המהגרים ממנה אל מעבר לים. רוב הזמן היא חיה בשלום ובשותפות הרמונית עם העברית במערכת דו־לשונית. בראשית הדרך הייתה חלוקת התפקידים בין היידיש לעברית סימטרית וברורה למדי: כל מה שבדיבור – ביידיש (מתובלת אמנם בלא מעט יסודות עבריים) וכל מה שבכתב – בעברית (שחדרו אליה מילים וביטויים מיידיש). שכן העברית, שהמשיכה להיות לשון התפילה, לשון לימוד וקריאה, לא הייתה לשון מדוברת טבעית במשך כל התקופה עד שמפעל תחיית הלשון, שבמרכזו עמד אליעזר בן יהודה, החזיר לחיים את הדיבור העברי בראשית המאה ה־20. גם כאשר זמן לא רב אחרי הופעתה של היידיש על הבמה השתנתה החלוקה וגם יידיש הייתה ללשון שבכתב, המשיכה להתקיים חלוקת תפקידים ברורה למדי: העברית שירתה את כל סוגי היצירה האינטלקטואלית הגבוהה, ואילו היידיש שימשה הן לתרגום ועיבוד של מבחר גדול ומגוון מן המקורות העבריים, הן ליצירה עממית מקורית ענפה ועשירה, המודעת גם לתרבות בת הזמן של הסביבה. כך העמידה היידיש לדובריה לא רק כלי ביטוי טבעי ואינטימי בעל פה ובכתב, אלא גם מערכת ספרותית־תרבותית חיה ומתפתחת, שבאמצעותה התוודעו בני "עמך" למקורות תרבותם היהודית, המסורתית והמתחדשת. שתי הלשוניות הפְּרוּ זו את זו בלי הפסק, ושתיהן יצאו נשכרות מן ההפריה ההדדית.

בעקבות תנועת ההשכלה נטשו היהודים בארצות דוברות הגרמנית את היידיש לטובת הגרמנית, אולם המוני היהודים במזרח אירופה המשיכו לדבוק בה ולטפחה גם כאשר אל שתי לשונותיהם המסורתיות הצטרפה לשון נוספת או לשונות נוספות (פולנית, רוסית ועוד).

התגוונות החיים בעת החדשה, שהתחילה לפני כ־200 שנה, הביאה גם להרחבת הגבולות של היידיש, והיא נעשתה בהדרגה כלי ביטוי של תרבות מודרנית מקיפה: נוצרה בה ספרות יפה עתירת סוגות ובעלת פנים רבות פרי עטם של מנדלי מוכר ספרים, י"ל פרץ, שלום עליכם ובני זמנם, ושל שורה ארוכה של יוצרים מוכשרים שבאו בעקבותיהם, וביניהם, בדורות האחרונים: איציק מנגר, יצחק בשביס־זינגר, אברהם סוצקֶבֶר ואחרים. בפרוזה ובשירה, בדרמה ובמסה התפתח מכלול יצירה שלא נעדר ממנו כל זרם מן הזרמים הספרותיים המודרניים, ושכלל גם תרגומי מופת מספרות העולם. לצד אלה

פרח פולקלור שופע המתמודד עם אירועי ההווה והעבר בסיפור, בשיר ובמחזה עממי, בבדיחה ובפתגם, והמוצא ביטוי גם במוזיקה ובאמנות הפלסטית. עיתונות רבת-זרמים ורבת-גוונים זכתה לאורך שנים למאות אלפי קוראים. תאטרון פעיל ותוסס, שלצדו פעלו בתי ספר למשחק ולבימוי, העלה מחזות מן הרפרטואר היהודי והעולמי, וקולנוע חלוצי הגיע להישגים בולטים. היידיש שימשה במערכת החינוך הדתית, במערכת החינוך החילונית ובבתי מדרש למורים, ונכתבו בה ספרי לימוד בכל מקצועות ההוראה, בתחומי הרוח והטבע כאחד. הוקמו מכוני מחקר שעסקו בעיקר בחקר מדעי היהדות ובכללם בכלכלה, בדמוגרפיה ובסוציולוגיה של היהודים, וכתבי עת ביידיש היו במה לפרסומים מדעיים מגוונים.

בכל התחומים הללו עוצבו ביידיש ערכים רוחניים, רעיוניים ואמנותיים בניקיימא שנתנו ביטוי לאורח החיים והמחשבה, לראיית העולם ולמאויים של דובריה, למן הדורות הקודמים ועד לזמננו. התרבות העשירה הכוללת הזאת הייתה גם כלי לשימור ולטיפול של התרבות המסורתית עד ימינו, וגם תשובה וביטוי לחילוניות: היא סיפקה ליהודי המתרחק מן הדת את זהותו היהודית על זיקתה אל העולם המסורתי ואל העולם המודרני כאחד.

הקשר ההדוק המפרה בחיים ובעשייה בין העברית והיידיש תרם במידה ניכרת לעיצובן של שתי לשונות ספרות מודרניות וללידתן של שתי ספרויות בעת ובעונה אחת, ספרות עברית חדשה וספרות יידיש חדשה. לא זו בלבד ששתיהן נולדו בתקופה אחת ובמקום אחד, אלא שהן באו לעולם מידיהם של אותם היוצרים, ובראשם ש"י אברמוביץ' (מנדלי מוכרספרים). החשובים בבוני התרבות היהודית המודרנית יצרו גם ביידיש, ודי להזכיר את ח"נ ביאליק, את ש"י עגנון ואת אורי צבי גרינברג מבין רבים אחרים. לידתו של התאטרון הלאומי "הבימה" הייתה בסטודיו לתאטרון יידיש במוסקבה. ולמרות השכחה, ההכחשה וההתכחשות מהדהדת הלשון הזאת גם בעברית שבפינו, גם בזמר הישראלי וגם במערכוני הגשש החיוור; גם בציוריו של שאגאל, גם בשירתו של אבות ישורון וגם במחזותיו של חנוך לוין.

לשיא שגשוגה הגיעה תרבות יידיש המודרנית במרכזיה העיקריים – פולין, ברית המועצות וארצות הברית – בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, וניצניה נבטו ופרחו אז גם במרכזים קטנים יותר, בהם ארץ ישראל ואמריקה הלטינית, אך גזרות המשטר הסובייטי והשמדת יהדות מזרח אירופה בשואה הנחיתו עליה מהלומה שאין לה תקנה.

מאז השואה והקמת מדינת ישראל הולך ומידלדל בהתמדה המעיין הנובע הזה גם בריכוזי האוכלוסייה החרדית, שלחלקה יידיש היא עדיין לשון דיבור יומיומית. סתימת המעיין פירושה אבדן כוח היצירה שבו, שבירת שפע הכלים שהוא מציע לנו להבנת

עצמנו, לחיפושנו אחרי שורשי תרבותנו החדשה ולהגדרת זהותנו כיחידים וכציבור; וחסול יכולתנו ליצור קשר והבנה בין הדורות, בין ישראל והתפוצות, בין דתיים וחילוניים, בין העולם המסורתי והעולם המודרני.

לא מתוך התרפקות או כאב על העבר, ולא מתוך שאיפה להחזיר את הגלגל אחורנית, אנו מבקשים לפעול, אלא מתוך ראייה מפוכחת של ההפסד העצום שיגרם לנו אבדנם, מדעת או שלא מדעת, של אוצרות החיים והיצירה, התרבות והחברה שמצאו ביטוי לאורך הדורות בלשונות היהודים¹ שחיו ופעלו לצד העברית. עם שפוי ונבון, גם אם הוא נדרש, בצדק או לא בצדק, להשליט אחדות ואחידות בשלב הקמת מדינתו וקיבוץ גלויותיו, לא ראוי לו לזנוח, בעקבות זאת, שום יצירה מיצירותיו, לשכוח אותה, ולנשום – כמו שאמר פעם מנדלי מוכרספרים – רק בנחיר אחד ולא בשניים שניתנו לו, ודווקא כאשר למדנו להעריך את הפלורליזם התרבותי והוא כבר עובדה קיימת בחיינו. למה נוותר על העושר והיופי, על החוויה הרגשית, על האתגר האינטלקטואלי, על החכמה והפקחות, על קריצת העין, הדמעה והחיוך הטמונים ביצירה הזאת? אין סיבה שלא נחזיר לעצמנו את כל אלה ונעשיר בזה את הווייתנו היהודית, העברית והישראלית.

פרופ' חוה טורניאנסקי

1 על לשונות היהודים ראו עמ' 55.

מבנה התכנית

מבוא: הנחות היסוד של התכנית, פירוט מטרותיה ועקרונותיה, לרבות העקרונות הדידקטיים להפעלתה

ארגון ההוראה: הצעה להיערכות בית הספר והמורה להוראת המקצוע ובחינות הבגרות

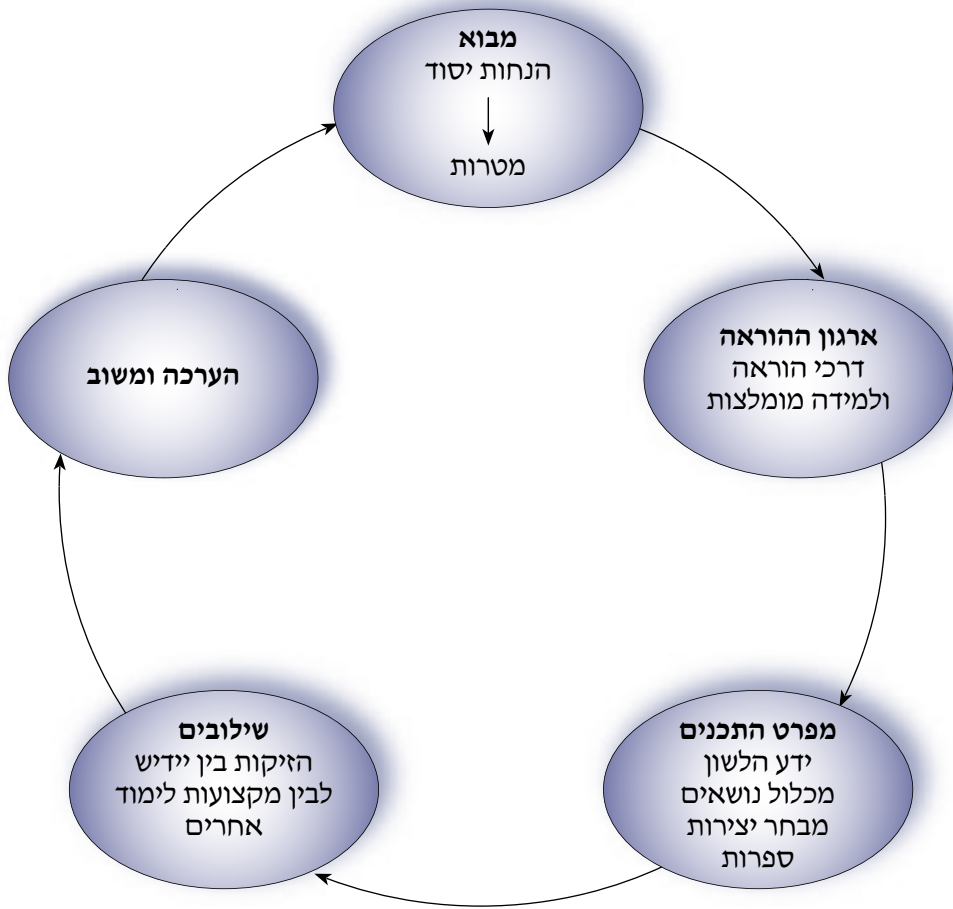
מפרט התכנים ודרכי הבחירה בהם: ידע הלשון, מכלול נושאים (תַּמּוֹת) ומבחר יצירות ספרות

שילובים: הזיקות והקשרים בין יידיש לבין מקצועות לימוד אחרים

הערכה ומשוב: הצעת שיטות, דרכים ואמצעי הערכה של תהליכי הלמידה ושל הישגי התלמידים

ביבליוגרפיה מומלצת וכן אתרי אינטרנט ביידיש או על יידיש

נספח: על לשונות היהודים



מבוא

על תולדות הוראת היידיש בארץ

רק בשנת הלימודים תשכ"ז (1966-1967) הוחל בלימוד יידיש בבית הספר התיכון בארץ. משרד החינוך והתרבות נענה אז לבקשתו של ד"ר אליעזר כגן, מנהל בית הספר התיכון בקריית חיים, להרשות לו להציע לתלמידיו בחירה בין ערבית, צרפתית ויידיש. במשך שנים רבות התקיימו לימודי יידיש סדירים ורצופים בכיתות ט'-י"ב בבית ספר זה, והתלמידים נבחנו בבחינת בגרות חיצונית ביידיש. במשך הזמן הלך וגדל מספר בתי הספר שכללו בתכניותיהם לימודי יידיש במגוון של מתכונות, ושהפעילו גם דרכים שונות להערכת ההישגים. באמצע שנות השמונים הגיע מספר בתי הספר הללו לכ-50, אך מאז התמעט מספרם.

באוניברסיטה העברית בירושלים ובאוניברסיטת בר-אילן מתקיימות תכניות ללימוד ולמחקר לשון יידיש, ספרותה ותרבותה. לימודי לשון, לעתים בצירוף קורסים נבחרים, מתקיימים גם באוניברסיטאות חיפה ותל-אביב ובאוניברסיטת בן גוריון בנגב. המרכז הפדגוגי של הרשות הלאומית לתרבות יידיש פרש רשת של השתלמויות מורים וקורסים לקהל הרחב בנושאי שפת יידיש ותרבותה. מכינים בו גם חומרי הוראה. כן מתקיימים קורסים ביידיש במגוון של מסגרות אחרות, כגון בית שלום עליכם והאוניברסיטה העממית. במכון בית-יעקב למורות יש מסלול הכשרה להוראת יידיש.

יידיש והוראתה – הנחות יסוד

- יידיש ותרבותה הן חלק אינטגרלי חי ומשמעותי מהמורשת הרוחנית של עם ישראל. הלשון והיצירה בה משמשות ביטוי למגוון ערכיה הדתיים והמוסריים, הלאומיים וההומניסטיים, האמנותיים והאסתטיים של היהדות. הן מהוות גם עדות לדרכי שימורם וטיפוחם, פיתוחם ופירושם של ערכים אלה לנוכח התהליכים ההיסטוריים שפקדו את היהודים במרוצת הדורות (ובעת החדשה את רובם המכריע) ועל פני שטח גאוגרפי נרחב ביותר.
- לימוד יידיש עשוי להוות אמצעי יעיל ממדרגה ראשונה לשימור ולטיפוח של הקשר הרוחני בין חוליות "שרשרת הזהב" ("די גאָלדענע קייט") המקשרת בין דורות העם היהודי עלידי התוודעות לאוצרות תרבותו.

- לימוד השפה הוא שמאפשר את הקשר הבלתי אמצעי אל התרבות שנוצרה בה וסולל את הדרך להפנמת אמת של תכניה.
- לימוד השפה מוביל להרחבת אופקיו האישיים של התלמיד² ותורם להבנה טובה יותר של עצמו ושל סביבתו.
- עלידי לימוד כל שפה קונה לו התלמיד נגישות לעולם תרבותה, ובמקרה של לימוד היידיש, התלמיד רוכש לו כרטיס כניסה גם לאוצרות לא נודעים לו של תרבותו שלו וגם להיבטים נוספים על אלה המוכרים לו בה מכבר.
- הלימוד תורם לעיצוב המרכיב היהודי בזהותו של התלמיד הישראלי ומסייע בידו להפנים את הקווים התרבותיים וההיסטוריים המשותפים למגזרים השונים של העם בישראל ולקהילות היהודיות בתפוצות.

מטרות התכנית

חלקן של המטרות המופיעות להלן מכוונות אל ההיבט הרגשי-ערכי וחלקן אל ההיבט ההכרתי. נמנענו מחלוקה בין ההיבטים השונים, וזאת בהנחה שתגובותינו ואופני הלמידה שאנו חווים כבני אדם מתקיימים לרוב בכמה מישורים במקביל ומושפעים אלה מאלה.

לימוד שפת יידיש ותרבותה יסייע בידי הלומדים להכיר את המטען הרוחני של עמם ולפתח הוקרה כלפיו, להגביר את התמצאותם בתרבות היהודית ובמסורת עם ישראל, ואף להיפתח בפני היצירה ביידיש, הן הקלסית הן העכשווית, על תחומיה השונים: פולקלור, ספרות, עיתונות, תאטרון, אמנות וקולנוע.

התלמידים

- ירכשו מיומנויות הנדרשות לרכישת השפה ולהפנמתה: הבנת הנשמע, הבנת הנקרא, יכולת הבעה בעל פה ובכתב – כל אלה תוך שליטה ביסודות הלשון ובדקדוקה.
- יפתחו מטען לשוני יסודי שיאפשר להם להכיר את התרבות שנוצרה בלשון זו וליהנות מאוצרותיה בתחומים השונים כגון: ספרות, פולקלור ותאטרון.

2 לנוחיות הכתוב נקטנו על־פי רוב לשון יחיד זכר. כמובן, מדובר בתלמידים ובתלמידות.

- יבחינו בקשר ההדוק שבין תרבות יידיש ובין המורשת היהודית, זאת באמצעות ההתוודעות לשפה, לפולקלור ולספרות.
- יגבשו בתודעתם ציוני דרך בתולדותיה של ספרות היידיש.
- יתוודעו אל עולמה של יהדות מזרח אירופה שחרב ואל דורות העבר ומורשתם. הכרת עולם זו תסייע בידם להבין את ההווה ואת שורשיו בעבר.
- יבינו וידגימו את תרומת היידיש – הלשון והספרות – להתחדשות הלשון והספרות העברית ואת יחסי הגומלין בין שתי השפות וספרויותיהן.³
- יפתחו הניעה (מוטיבציה) להמשיך ללמוד את שפת היידיש ולשכלל את ידיעותיהם בה ובתרבותה.

עקרונות בתכנית

התכנית

- מותאמת ללומדים הן מבחינת התכנים הן מבחינה דידיקטית: היא דינמית ומאתגרת.
- כוללת מגוון של תכנים, רעיונות והצעות לפעילויות, שתכליתם לאפשר לכל מורה לבחור מתוכם בהתאם לאוכלוסיית תלמידים ולמסגרת שבה הוא מלמד.
- משלבת את רוב משאבי הלמידה הקיימים כיום.
- חושפת בפני הלומדים מגוון של מסגרות שבהן יידיש מתפקדת, ומעידה בפניהם שיידיש אכן משמשת גם בימינו שפה חיה.
- מקנה את לשון היידיש התקנית על פי הכללים של יוֹאָץ⁴ ובהסתמך על העקרונות המוצגים בספרו של אוריאל וויינרייך *College Yiddish*,⁵ המשמש עד היום ספר "מוביל" ברוב המוסדות העוסקים בהוראת היידיש התקנית.

³ להרחבה ראו פרק "שילובים" בעמ' 45.

⁴ יוֹאָץ – יידישער וויסנשאַפֿטלעכער אינסטיטוט, הוא "מכון יוֹאָץ למדעי היהדות" (נירירוק).

⁵ שם התרגום העברי של הספר הוא: יידיש לאוניברסיטה – מבוא ללשון יידיש ותרבותה, ירושלים 1990.

קהל היעד

עם קהל הלומדים עשויות להימנות שלוש קבוצות עיקריות:

- א. תלמידים ילידי הארץ במסגרת החינוך הכללי והדתי המחפשים זהות ושורשים, בין שהם צאצאיהם של דוברי יידיש ובין שאינם כאלה.
- ב. תלמידים מן המגזר החרדי המבקשים לשפר, להרחיב ולהעשיר את היידיש שבפיהם.
- ג. תלמידים עולים, אשר במשפחותיהם הייתה היידיש לשון חיה ומושרשת במידות שונות, לשון אשר נתנה במקרים רבים ביטוי ללאומיותם והם מבקשים להתוודע אליה.

התכנית המוצעת משמשת תשתית ל-

- תכנון לימודים בבית הספר; הקצאת שעות הוראה ומשאבי למידה.
- פיתוח חומרים ועזרי הוראה על ידי גורמים שונים הן במערכת החינוך הן מחוצה לה.
- הכשרת עובדי הוראה, בניית מערך הדרכה וארגון השתלמויות של מורים.

ארגון ההוראה

קשרים בין הידע הלשוני, מכלול הנושאים והטקסטים

דרכי ההוראה והלמידה המומלצות בתכנית (ראו עמ' 17) מתבססות על אחד מעקרונות היסוד של הוראת שפה והוא: שלימוד השפה ייעשה בדרך אינטגרטיבית, כלומר ייכלל את הידע הלשוני בחומר הקריאה או ישאב מחומר הקריאה את הידע הלשוני.

התכנית מעודדת את השילוב בין מיומנויות הלשון, וביניהן ובין הטקסט. כיוון שתופעות לשון עשויות להיות מוארות כאשר הן נבחנות בתוך טקסט ולהפך – הבנת הטקסט נשכרת מעמידה על תופעות לשון המזדמנות בו – חשוב שהלומד ישתמש בידע הלשוני הנלמד ויסתייע בו הן בקריאה, הן בכתיבה והן בהבעה בעל פה. טיפוח אוצר המילים והמשמעיים הוא חלק בלתי נפרד מן הלמידה. כך הדבר גם לגבי מכלול הנושאים, שבהם בא לידי ביטוי כושר ההבעה בכתב ובעל פה של הלומד. שילוב נכון ומאוזן של כל תוכני הלימוד מבטיח לימוד מגוון, חי ומעניין והוא מוביל להתקדמות הדרגתית. מצד אחד נלמד הדקדוק על סמך אוצר מילים ידוע, ומצד אחר מתרחב אוצר המילים החדש על בסיס הדקדוק המוכר.

זאת ועוד: רצוי שמבחר הטקסטים יהיה מגוון (טקסט ספרותי, שירעם, דרשיח, קטע אינפורמטיבי וכדומה) ויתאים לאוצר המילים הידוע לקהל הלומדים.

דוגמה ליחידת לימוד הבנויה ברוח זו היא הוראת צורות ההקטנה ביידיש⁶ הקושרת בין ידע לשוני, נושאים ויצירה ספרותית. היחידה פותחת בהצגת הכללים של צורות ההקטנה והדגמתם. המשכה תרגול מגוון של מופעי ההקטנה השונים הן בתרגילי דקדוק והן בבנייה בדרך הקלוז (close) את שיר הילדים "שטייט אין פֶּעלד אָ בייעמעלע" מאת י"ל פרץ. בסוף התהליך, כסיכום, מובא השיר "רייזעלע"⁷ מאת מרדכי געבירטיג, שיר ארוך שההקטנות בו רבות. ההקטנות מקנות לשיר את ייחודו, את ניגונו ובמידה רבה בונות את משמעותו. בהתבוננות בשיר רואים התלמידים כיצד קמה לתחייה בתוך יצירת ספרות צורה דקדוקית שאותה למדו ותרגלו. דוגמה נוספת שעניינה הקניית השימוש בצורה האימפרסונלית "מען"⁸ מתחילה מתרגול משפטים ומביאה לקריאה של קטע מתוך "מאָטל פייסע דעם חזנס" מאת שלום עליכם.

6 ראו ספרו של חנון באָרדין וואָרט בײַ וואָרט, מאָטעריאַלן פֿאַר אָנהייבערס, מאַגנס, ירושלים, 1999, עמ' 51-41.

7 אפשר גם השיר "אונטער די גרינינקע ביימעלעך" מאת ח"נ ביאליק ושירים אחרים.

8 לאה סקיבא, יידיש איז דאָך אַזוי שיין, ש. זק ושות', ירושלים תשמ"ח, 1987, עמ' 23-25.

דרכי הוראה ולמידה מומלצות

- ארבעת תפקודי השפה – הבנת הנשמע, קריאה והבנת הנקרא, הבעה בעל פה והבעה בכתב – יטופחו במשולב.⁹
- ידע הלשון יילמד בהקשר לטקסט ומתוך "הגישה הפונקציונלית", המעמידה במרכז את טיפוח הכשירות הלשונית של התלמידים; את הרחבת אוצר המילים; את שכלול ההבעה בכתב ובעל פה וההבנה של טקסטים; את השימוש התקין בלשון – בהגייה, בכתיב, בדקדוק, בתחביר ובמשמעות.
- הקניית השפה תיעשה בהדרגה, מן הקל אל הכבד, ומפרט הנושאים נבנה על-פי העיקרון מן הקרוב אל הרחוק. הלימוד נבנה בצורה ספירלית: כל שלב כולל את קודמו, מרחיב אותו ומשכללו.
- קריאה מודרכת.
- הלימוד ייעשה במגוון של פעילויות כמו משחקים, שירים, קריאת עיתון, כתיבה, העשרה באמצעות לימוד ניבים ופתגמים וכדומה.
- לצורך הלימוד ייעשה שימוש במשאבים מגוונים ומתקדמים:
 - טקסטים מגוונים: טקסטים של מידע, קטעי עיתונות, פולקלור וספרות.
 - אמצעי המחשה כגון משחקי מילים, ציורים, תצלומים.
 - אמצעים אור-קוליים: מעבדה לשונית, רדיו, וידאו, סרטים, טלוויזיה, קלטות שמע ותקליטורים.
 - חומרים באינטרנט.
- בתהליך ההוראה יינתנו ללומדים כלים ללימוד עצמי, להמשך ההתקדמות ולשכלול הידע שנרכש בבית הספר.

9 על טיפוח משולב של ארבעת תפקודי השפה, ראו עמ' 16.

היערכות בית הספר להוראת המקצוע

תכנית זו מיועדת להוראת לשון יידיש ותרבותה בחטיבות העליונות של בתי הספר העליסודיים. כדי להגיע להישגים נאותים יש להקצות להוראה לפחות שלוש שעות שבועיות בכל שנה.

המורים יחויבו בהכשרה מתאימה ובהשתתפות בקורסי השתלמות שוטפים בתכנים הנוגעים לשפה, לתרבות ולדרכי הוראתם. הכשרה זו תכלול פיתוח והעמקה של הידע הפרקטי של המורים בהוראת שפת היידיש לאוכלוסיות תלמידים, ביסוס של מתודיקה בדבר תהליכי למידה-הוראה מכווני תרבות, טיפוח כלי הערכה מגוונים בהערכת הישגי התלמידים.

כיוון שבהוראת היידיש משולבים יסודות מן הלשון, מן הספרות, מן ההיסטוריה, מן התאטרון, מן המוזיקה, מן הקולנוע וכיוצא באלה, ראוי שבית הספר יעמיד לרשות המורים סביבה לימודית מתאימה (נוסף על החומרים הדידקטיים הספריים גם חומרי שמע, וידאו, מחשב ואינטרנט), וכן יעודד יזמות משותפות למורה לידיש ולמורים במקצועות השונים בבניית נושאים רבת-חומיים (ראו פרק "שילובים", עמ' 45).

בחינות בגרות

התכנית מיועדת לכל המעוניין ללמוד ולהיבחן בבחינות הבגרות ביידיש.

כל התלמידים שבחרו ללמוד יידיש נבחנים ברמה הבסיסית (ב-3 יחידות לימוד – שאלון מס' 570201). מומלץ שהבחינה תתקיים בכיתה י"א אחרי 2 שנות לימוד.

הממשיכים לרמה המוגברת (5 יחידות לימוד; 3 יחידות מהרמה הבסיסית + 2 יחידות הרחבה) ייבחנו (שאלון מס' 570301) בכיתה י"ב.

הבחינות הן פנימיות, בית ספריות. מוקדי הבחינה ברמה הבסיסית הם הידע הלשוני, מכלול הנושאים, יכולת הבנת הנקרא והנשמע והבעה בעל פה ברמה בסיסית.

הדגש בבחינה בכיתה י"ב (בשתי יחידות הרחבה) הוא בתכנים הספרותיים וביכולת ההבעה בעל פה ובכתב תוך שימוש פונקציונלי בעקרונות הדקדוקיים.

שאלוני הבגרות יחברו על-ידי המורה על-פי הנחיות המפמ"ר ליידיש ויאושרו על-ידי המפמ"ר. לבחינה יהיו שני חלקים – בכתב ובעל פה (ציון הבחינה בעל פה הוא 20% מציון הבחינה הכולל).

שאלון המבחן בכתב יכלול תחומים אלו: דקדוק, תרגום טקסט, שאלות על טקסט, חיבור. המבחן בעל פה יכלול שיחה באחד הנושאים הכלליים ושיחה בנושאי ספרות. המגמה היא להגיע לאחידות בשאלוני הבגרות.



האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים

מפרט התכנים

ידע הלשון

מכלול נושאים

מבחר יצירות ספרות

תחומי הלימוד – היקפים ועקרונותיהם

התחומים כוללים:

- ידע הלשון
- מכלול נושאים
- מבחר יצירות ספרות

היקף התכנים נקבע בהתאם לרמות הלימוד: רמה בסיסית ורמה מוגברת. השוני הוא במבחר הטקסטים; המבחר המוצע לרמה המוגברת מורחב והיצירות בו מורכבות יותר.

ידע הלשון

בפרק זה של התכנית מפורט הידע הלשוני שעל הלומדים לרכוש. הלימוד יעשה באמצעות מכלול הנושאים ובשילוב טקסטים מהמוצעים בתכנית וטקסטים אחרים שיבחרו המורים על-פי שיקול דעתם. התכנים הדקדוקיים בכל יחידה יתבססו על אלה שנלמדו ביחידה קודמת.

מכלול נושאים

בפרק זה של התכנית מפורטים הנושאים שעליהם תתבסס הפעילות בכיתה. הנושאים מהווים מסגרת המשרתת את תהליך לימוד השפה: רכישת יסודות הדקדוק, הבנת הנשמע והבנת הנקרא, פיתוח ההבעה בעל פה ובכתב.

מבחר יצירות ספרות

בתכנית מוצעים טקסטים מגוונים המיועדים להוראה בבית הספר הכללי והדתי. המבחר מכוון להיענות להטרוגניות של אוכלוסיית התלמידים, לטעמו האישי של המורה ולרוח הקהילה.

ברמה הבסיסית רוב הטקסטים שילמדו הם טקסטים דידקטיים וטקסטים מעובדים. טקסט דידקטי: טקסט שחובר על ידי מורה/צוות מורים/מחבר ספר לימוד, לצורך לימוד נושא מסוים.

טקסט מעובד: טקסט ספרותי מקורי שעובד לצורך ההוראה. לימוד הטקסטים המעובדים ישמש שלב מעבר, עד שהתלמידים יהיו מסוגלים להתמודד עם טקסט במקור. הטקסטים הנ"ל אמורים לסייע בטיפול מיומנויות השפה של הלומדים,

בהרחבת אוצר המילים ובגיבוש הידע הדקדוקי. יש לשאוף לעבור מטקסטים מעובדים ומקוצרים לצורכי לימוד לטקסטים כפי שהם במקור.

רצוי שהטקסטים יהיו מושכים ורלוונטיים לעולמם של התלמידים, ושיהיה בהם כדי להרחיב את האופק התרבותי שלהם ולפתח את דמיונם ואת היצירתיות שלהם.

ספרי הלימוד ועזרי ההוראה יכללו טקסטים דידקטיים וטקסטים מעובדים הקשורים בנושאים הנלמדים. הטקסטים הללו אינם מובאים בפירוט התכנים בתכנית הלימודים, כי הם נתונים לשיקול דעתם של מחברי ספרי הלימוד. בתכנית מובאת רשימת יצירות ספרות. אשר ליצירות ברמה הבסיסית, הוועדה עשתה מאמץ לבחור יצירות שאינן מעמידות קשיים לשוניים רבים. מאחר שיידש היא שפה שנייה עבור רוב התלמידים, לפני דיון ביצירות הספרות מן הראוי לוודא שהתכנים עצמם מובנים להם.

ברמה המוגברת ילמדו התלמידים יצירות ספרות תוך דיון בהיבטים שונים: ייחודה הלשוני של היצירה הנלמדת, העלילה, הדמויות והמסר הנובע ממנה (נושא, מוטיב ורעיון). לימוד היצירות יעשה תוך התייחסות להקשר ההיסטורי-התרבותי, לדמות המחבר, לתולדות חייו ולמקומו בספרות יידיש.

גראמאטישע טעמעס – ידע הלשון

ערשטער איינס

נאָרמאַטיווער אויסלייג און אַרויסרייד

א. זאַכוואָרט־גרופע

1. אַרטיקלען – אומבאַשטימטע: אַ, אַן און באַשטימטע: דער, די, דאָס
2. אַדיעקטיוון – פּאָסעסיווע: מיין, דיין ... / מיַנע, דיַנע ...
3. סובסטאַנטיוון – מין און צאָל: דער קלאַס (ן), די מאַמע (ס), דאָס קינד (ער)...
4. אַדיעקטיוון, קורצע און לאַנגע פּאָרמעס – נאָמינאַטיוו: גרויס, גרויסער, גרויסע
5. צאָלוערטער – יסוד־צאָלן: איינס, צוויי, דריי ...

ב. ווערב־גרופע

1. פּערזענלעכע פּראָנאָמען – סוביעקט: איך, דו, ער ...
2. ווערבאַלע פּאָרמעס
- א. איצטיקע צייט – רעגולערע ווערבן: איך רעד, דו רעדסט ...
- ב. אימפּעראַטיוו – רעגולערע ווערבן: רעד! רעדט!
- ג. איצטיקע צייט – אומרעגולערע ווערבן: זיין, האָבן, געבן...
- ד. אימפּעראַטיוו – אומרעגולערע ווערבן: זיי! זייט!, האָב! האָט!, גיב! גיט!
- ה. אינפּיניטיוו: רעדן, זינגען ...
- ו. קומעדיקע צייט: איך וועל רעדן, דו וועסט רעדן ...

ג. סינטאַקס־גרופע

1. פּאַזיטיווער און נעגאַטיווער זאַץ – מיט אַן אומבאַשטימטן אַרטיקל:
איך לייען אַ בוך, איך לייען ניט קיין בוך
איך לייען ביכער, איך לייען ניט קיין ביכער
2. פּרעפּאָזיציעס: פֿון, אין, פֿון קלאַס, אין שול, אויף דעם טיש.
3. פּרעגווערטער: וואָס, ווער, ווי, ווען, פֿון וואָנען ...
פּרעגזאַצן מיט און אָן אַ פּרעגוואָרט: ווי איז ער? צי ביסטו פֿון ירושלים? דו ביסט פֿון ירושלים?
4. ווערטער־סדר: מיר שלאָפֿן אין בעט.

צווייטער איינס

א. זאָכוואָרט־גרופע

1. דעקלינאַציע פֿון באַשטימטן אַרטיקל – נאָמינאַטיוו, אַקוזאַטיוו, דאַטיוו:

דער	דעם	דעם
די	די	דער
דאָס	דאָס	דעם
די	די	די
2. סובסטאַנטיוון און אַדיעקטיוון
דעקלינאַציע – נאָמינאַטיוו, אַקוזאַטיוו, דאַטיוו: גוטער, גוטן, גוטן...
3. סובסטאַנטיוון – דימינוטיווע פֿאַרמעס: טישל, טישעלע
4. פֿאַסעסיוו פֿון סובסטאַנטיוון: משהס בוך, רחלס מאַמע...
5. דעקלינאַציע פֿון נעמען:
מיט משהן, צו חנהן, וועגן ראַבינאַוויטשן...
6. צאָלוערטער – סדר־צאָלן: ערשטער, צווייטער...

ב. ווערבֿגרופע

1. צייטן
- א. פֿאַרגאַנגענע צייט מיטן העלפֿווערבֿ זיין – גע־שורש־ען: איז געפֿאַרן...
ב. פֿאַרגאַנגענע צייט מיטן העלפֿווערבֿ האָבן – גע־שורש־ט: האָט געמאַכט...
2. אומרעגולערע אינפֿיניטיוון: גיין, שטיין, וועלן, וויסן...
3. מאָדאַלע ווערבֿן: ער דאַרף, ער וויל, ער מוז...
4. ווערבֿן מיט זיד: וואַשן זיד, שעמען זיד...
5. אימפעראַטיוו מיט לאַמיר: לאַמיר גיין...

ג. סינטאַקס־גרופע

1. צייטאָדווערבֿן און אַרטאָדווערבֿן: אין דער פֿרי, היינט, נעכטן, מאָרגן... אויבן, אונטן, רעכטס, לינקס...
2. ווערטער־סדר: מאָרגן וועלן מיר גיין אין גאָרטן.
נעכטן איז ער געגאַנגען אין שול.

דריטער איינס

א. זאָכוואָרט־גרופע

1. פּראָנאָמען – דעמאָנסטראַטיווע: דער, דער דאָזיקער, אָט דער, יענער...
2. אַדיעקטיוון – קאָמפּאַראַטיוו און סופּערלאַטיוו: גרויס, גרעסער, דער גרעסטער
3. קוואַנטיטאַטיוו: אַ גלאַז טיי, אַ שטיקל ברויט...
4. פּערזענלעכע פּראָנאָמען – דעקלינאַציע אין אַלע בייגפֿאַלן: איך, מיר, מיך, מיר...

ב. ווערבֿגרופע

1. פֿאַרגאַנגענע צייט – אומרעגולערע קאָנוגאַציע מיטן העלפֿווערב האָבן – גע[שורש]-(ע)ן: ער האָט געשריבן
2. ווערבן מיט קאָנווערבן: אַרויסגיין, צוזאַגן...
3. ווערבן מיט פּרעפֿיקסן: פֿאַרקויפֿן, דערציילן...

ג. סינטאַקס־גרופע

1. צייט־אויסדרוקן: מיט אַ יאָר צוריק, אין אַ יאָר אַרום, זינט...
2. פֿרעגזאַצן און רעלאַטיווע זאַצן: וואָס טוט זי?
איך ווייס ניט וואָס זי טוט.
3. קאָנדיציאָנאַל־זאַצן: אויב איך וואָלט געהאַט געלט, וואָלט איך...
4. ווערטער־סדר: נעכטן האָסטו זיך ניט געבאַדן אין ים?

פֿערטער איינס

א. ווערבֿגרופע

1. אַספעקטן פֿון ווערב
 - א. פֿילמאָליקער: איך פֿלעג עסן אַ סך קאַרטאָפֿל.
 - ב. מאָמענטאַלער: טו אַ שפּרונג, גיב אַ קוק.
 - ג. דויעריקער: ער האָלט אין איין רעדן.
2. מאָדוסן – ווערבן מיט זאַלן: איך וויל דו זאָלסט קומען. זאַל שוין קומען די גאולה.

ב. סינטאקס־גרופע

1. פֿאַרטיקל צו ביים אינפֿיניטיוו: איך וויל פֿאַרשטיין, עס איז שווער צו פֿאַרשטיין.
2. פֿאַסיווע קאָנסטרוקציע: די ביכער ווערן פֿאַרקויפֿט.
די ביכער זענען פֿאַרקויפֿט געוואָרן.
די ביכער וועלן פֿאַרקויפֿט ווערן.

טעמעס — מכלול נושאים

הנושאים שלהלן יילמדו במקביל לידע הלשוני

ערשטער איינס

1. מיר באַקענען זיך
2. די שול (בית הספר)
3. אין דער היים
4. עסן און טרינקען
5. די משפּחה
6. שבת און יום־טובֿ
7. צאָלן
8. פֿאַרבן
9. קליידער
10. דאָס פנים
11. פֿאַרבינדונגס־מיטלען
 - אַ ווינטשקאַרטל
 - אַ בריוו
 - אַ טעלעפֿאָן־שמועס
 - די אינטערנעץ

צווייטער איינס

1. מיין געגנט
 - די קראָמען: קליידער, שיד, ביכער און ספֿרים
 - דער מאַרק
 - די שול (בית הכנסת)

2. די צײַט

- דער זייגער
 - די טעג פֿון דער וואָך
 - די טיילן פֿון טאָג
 - די סעזאָנען
 - דער וועטער
3. דער טאָג־סדר

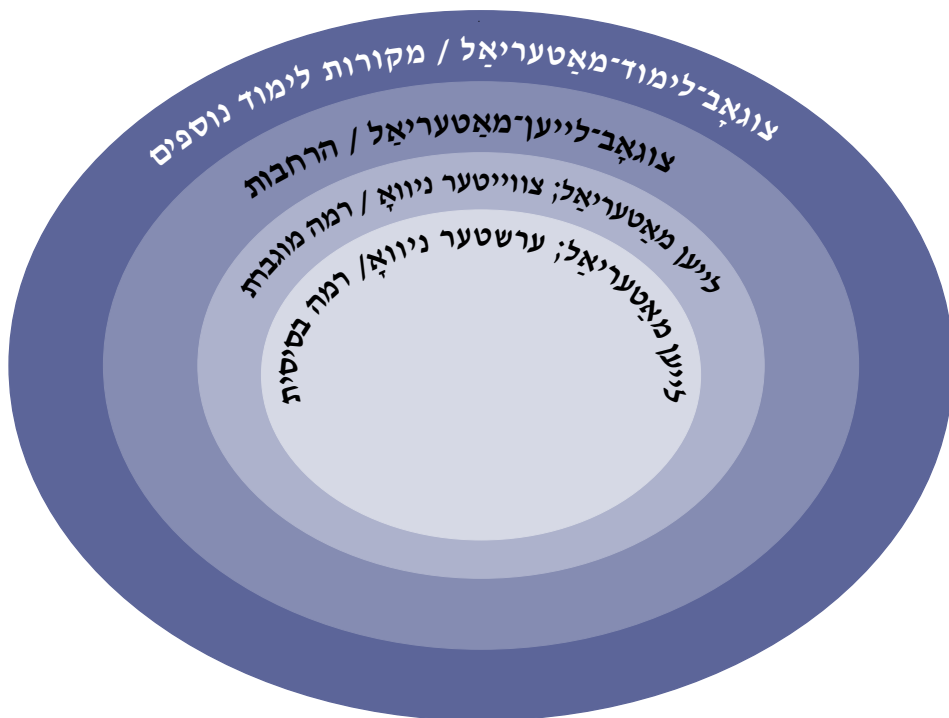
דריטער איינס

1. וואַקאַציעס
2. ייִדישע נעמען
3. מיר זוכן קרוֹבִים
4. חֲבֵרִים
5. אין אויטאָבוס
6. עס טוט מיר וויי
7. אַנאַנסן
 - מיר זוכן אַ דירה
 - מיר זוכן אַרבעט
 - שידוכים־ווינקל
8. ערשטע ליבע
9. מיר פֿאַרברענגען
10. אין זאָלאָלאָגישן גאַרטן

פֿערטער איינס

1. אַ מאָל איז געווען אַ שטעטל
2. פֿאַכן און מלאַכות
3. דער חדר, די ישיבֿה
4. כעלעמער מעשיות
5. צײַטפֿאַרברענג
6. שימחה און טרויער אין דער משפּחה
 - געבוירן־טאָג
 - בר־מצווה
 - תּנאָים
 - חתונה
 - לוויה
 - שבעה
 - יאַרצײַט

במעגלי הקריאה



מבחר יצירות ספרות

אחת המטרות בהוראת המקצוע "שפת יידיש ותרבותה" היא להפגיש את התלמידים עם מבחר יצירות ספרות מנכסי תרבות יידיש ולקרבן אל לבם.

דרך הקריאה המודרכת יתוודעו התלמידים אל הקהילה היהודית שדיברה, יצרה וחייה את חייה ביידיש.

המפגש עם דמויות ספרותיות מרתקות ועם עולמן יחזק את הרגשת השתייכותם של התלמידים לשלשלת הדורות ויתרום לבניית זהותם היהודית והישראלית כאחת.

להלן מבחר יצירות, מן השירה ומן הפרוזה, המשקפות את התפתחותה של ספרות יידיש ונותנות ביטוי לערכים הלאומיים והאוניברסליים שאפיינו את העולם היהודי אשר חי ודיבר ביידיש. היצירות נבחרו על-פי מידת התאמתן ליכולת הקריאה וההבנה של התלמיד ולרמת התקדמותו ברכישת השפה.

רשימת היוצרים והיצירות נבנתה בשלושה מעגלים – מהמעגל המצומצם אל המעגל הרחב. המעגל המצומצם מופנה לתלמידים הלומדים **ברמה הבסיסית** (ערשטער ניוואָ), ובמסגרתו רוב הטקסטים הפרוזאיים יהיו מעובדים;¹⁰ ברמה המוגברת יהיה מעובד רק חלק מהם. המעגל השני מיועד לתלמידים **ברמה המוגברת** (צווייטער ניוואָ). המעגל השלישי, **הרחבות** (צוגאַב־לייען־מאַטעריאַל), כולל רשימת יצירות לקריאה נוספת. מטרת הרשימה לאפשר למורים ולתלמידים להעמיק את היכרותם והתמצאותם בספרות יידיש. כמו כן ייעזרו המורים ברשימת היצירות הרחבה כאשר ידריכו את תלמידיהם בעבודות אישיות (עבודות חקר) וכאשר יבנו נושאים להוראה. כמו כן ייעזרו המורים ברשימת מקורות הלימוד הנוספים (ראו עמ' 37) וגם במקבצי היצירות על-פי נושא משותף (ראו עמ' 40).

זו רשימה מומלצת בלבד. כל מורה יבחר מתוכה את היצירות שיילמדו בכיתה ויהיה רשאי להוסיף עליהן, הכול בהתאמה לרוח הקהילה שאליה משתייכים התלמידים. עם זאת, מן הראוי להפגיש את התלמידים עם יצירות וקטעי יצירות של כל אחד מהיוצרים הבאים: מנדלי מוכרספרים, י"ל פרץ, שלום עליכם, איציק מנגר ויצחק שבסיס־זינגר.

10 טקסטים ספרותיים מעובדים מצויים כבר עתה במגוון אתנולוגיות ואסופות. ועדת התכנית ממליצה לעודד מורים ומחברי ספרי לימוד להוסיף עליהם.

מחברים און שאַפֿונגען אין דער פּראָגראַם ¹¹ / פּריסת היוצרים והיצירות בתכנית

מחבר	ערשטער ניוואָ	צווייטער ניוואָ	צוגאַבֿלייען־מאַטעריאַל
אולינאָווער, מרים	ל'	ל'	דער באַבעס אוצר
אַש, שלום	פ'	פ'	דער תהילים־ייד
באַסמאַן בן־חיים, רבקה	ל'	ל'	מײַן טאַטנס בית־דין־שטוב
באַשעוויס־זינגער, יצחק	פ'	פ'	מײַן טאַטנס בית־דין־שטוב
בוימוואָל, רחל	ל'	ל'	מײַן טאַטנס בית־דין־שטוב
ביאַליק, חיים־נחמן	ל"מ	ל'	לידער און פּאָעמען
בערגעלסאָן, דוד	פ'	פ'	נאָך אַלעמען
בראָדערזאָן, משה	ל"מ	ל"מ	נאָך אַלעמען
גאָלד־פּאָדען, אַברהם	ל"מ	ל"מ	נאָך אַלעמען

11 די רשימה איז צונויפֿגעשטעלט אין אַלפֿאַבעטישן סדר פֿון נעמען פֿון די מחברים.

קיצורים:

ד' = דראַמע

ל' = ליד אָדער גראַמען

ל"מ = ליד מיט מעלאָדיע

מ' = משל

מ"ו = מוסטער־ווערק פֿון דער ייִדישער ליטעראַטור, אונטער דער

רעדאַקציע פֿון שמואל ראָזשאַנסקי, בוענאָס־איירעס.

פ' = פּראָזע

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַב-לייען-מאַטעריאַל הרחבות
גויכבערג, ישראל	ל"מ		
גלאַטשטיין, יעקב		ל' 'רעד צו מיר ייִדיש'	פ' אין תוך גענומען
גליק, הירש	ל"מ	ל"מ 'שטיל, די נאַכט איז אויסגעשטערנט'	
גליקל (האַמל)		פ' זכרונות (פֿראַגמענטן: 'די שטיפֿטאַכטער' [מ"ו, ב' 26, זז' 54-56]; 'פֿאַרביטן די קינדער' [דאַרט, זז' 92-94]).	פ' זכרונות [מ"ו, ב' 26]
געבירטיג, מרדכי	ל"מ	ל"מ 'רייזעלע' ל"מ 'אונדזער שטעטל ברענט'	
גראַדע, חיים		פ' דער מאַמעס שבתים (פֿראַגמענטן: ערשטע פֿאַראַגראַפֿן פֿון 'דער גאַרטן', ז' 7; 'בלומעלע', ז' 21)	פ' צמח אַטלאַס
דער דובנער מגיד (ר' יעקב קראַנץ)	פ' 'אַ קלוגער סוחר' פ' 'אַ גנבֿ און אַ שוסטער'	פ' 'אַ קלוגע עצה'	פ' משלים
דער נסתר	ל' 'מיזעלע-מיזעלע'	פ' די משפּחה מאַשבער (פֿראַגמענט: די ערשטע צוויי-דריי זייטן פֿון קאַפיטל II, געקירצט/ באַאַרבעט)	פ' הנזיר והגדיה (די העברעיִשע איבערזעצונג)
האַלקין, שמואל	ל' 'דאָס גלאַז'	ל' 'לייג צו דעם אויער'	ל' אָפּקלייב פֿון אָנצינדן פֿייער
האַפּשטיין, דוד		ל' 'אַ שפענדעלע' ל' 'ביים פֿענצטער'	ל' 'נעמען'; 'אָוועק דער שבת שוין' ל' 'אין ווינטער פֿאַרנאַכטן' ל' 'אין ייִדישן וואָרט'

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַב-לייען-מאַטעריאַל הרחבות
ה. לייזיק	ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'	ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל' ל'	ל'
העלער, בינעם	ל"מ	ל"מ	ל'
וואַרשאַווסקי, מאַרק	ל"מ ל"מ ל"מ	ל"מ	ל"מ
טעלעסין, זיאַמע	ל"מ		
טרונק, יחיאל-ישעיה	פ'	פ'	פ' פ'
מאַלאַדאָווסקי, קאַדיע	ל' ל' ל' ל'	ל' ל' ל' ל'	ל' ל' ל'
מאַנגער, איציק	ל"מ ל"מ ל"מ	ל"מ ל"מ ל"מ	ל' פ' ל'

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַב־לייען־מאַטעריאַל הרחבות
מאַני לייב	'ווּנדער' 'ייִדיש' (מ"ו, ב' 33, זז' 31-32)	'צוויי ייִנגלעך' (מ"ו, ב' 46, זז' 87-89) 'ייִנגל צינגל כּוואַט' (דאַרט, זז' 119-128, [אַפּקלייב])	לידער און באַלאַדן, 1-2
מענדעלע מוכר־ספּרים		דאָס ווינטשפּינגערל (פּראָגמענט: פּאַראַגראַפּן 72-77, ביי' ש' לוריא, כתבים באַבם, זז' 43-44) די קליאַטשע (פּראָגמענט פֿון ערשטן קאַפיטל [מ"ו, ב' 96, זז' 18-21] געקירצט)	מסעות בנימין השלישי
נאָדיר, משה	'דער רבי אלימלך'	'מין ערשטער דעפּאָזיט'	
ר' נחמן בראַצלאַווער	'מעשה מרבֿ ובן־יחיד' פֿון סיפורי מעשיות' [אויך אין מ"ו, ב' 30, זז' 107-112] געקירצט	'מעשה מאַבֿידת בת־מלך' פֿון סיפורי מעשיות [אויך אין מ"ו, ב' 30, זז' 113-123] געקירצט	סיפורי מעשיות
סוצקעווער, אַבֿרהם	'עקזעקוציע'	'די לערערין מירע' 'אונטער דיניע ווייסע שטערן'	'ירושלים'; 'די בלייענע פּלאַטן פֿון ראַמס דרוקעריי'
עטינגער, שלמה		'דאָס קאַטשקעלע'	משלים און קאַטאַוועסלעך (פֿון אויסגעקליבענע שריפּטן)

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַב-לייען-מאַטעריאַל הרחבות
פרץ, יצחק-לייבוש	פ' ל"מ פ'	פ' פ' פ' ל'	'פֿיר דורות פֿיר צוואַנצן' (פֿון חסידיש) 'דער זיווג אָדער שרה בת־ טובֿים'; 'דער קונצן־מאַכער' (פֿון פֿאַלקסטימלעכע געשיכטן)
פֿעפֿער, איציק	ל'	ל"מ ל'	'איך בין אַ ייד'
צעסלער, שמואל	ל"מ ל"מ	ל"מ	
קאַטשערגינסקי, שמערקע	ל"מ	ל"מ ל"מ	
קאַצענעלסאָן, יצחק	ל'		דאָס ליד פֿון אויסגעהרגעטן ייִדישן פֿאַלק
קוויטקאָ, לייב	ל' ל'	ל'	'שטאָט און דאָרף'; 'קייין אַדעס' 'אין די זומערנעכט' קינדערלידער

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַב־לייען־מאַטעריאַל הרחבות
קולבאק, משה	'שטערנדל' 'געזען האָב איך...'	'עס טרעפֿט' זעלמעניאַנער (פֿראַגמענט: 'די באַבע באַשע' [מ"ו, ב' 67, זז' 232-233]) 'ר' זעלמעלעס הויף' [דאָרט, זז' 228-229]	זעלמעניאַנער ווילנע
קיפניס, לעווין	'נילי קוקט אַרויס אויף שבת'; 'ציגעלע־מיגעלע' (ביידע פֿון אונטערן באַקסערבוים)	'מיין מאַמע־לשון' (פֿון אונטערן באַקסערבוים)	
ראָזענפֿאַרב, חוה	דער בוים פֿון לעבן (פֿראַגמענט: 'בלימעלע און גבריאַל' [זז' 456-459] געקירצט)		
ראָזענפֿעלד, מאָריס	'אַ איר קליינע ליכטעלעך'	'מיין יינגעלע'	
רויזנבלאַט, ה.		'גאָט פֿון אַברהם' (מ"ו, ב' 46, זז' 305-306)	
ריוועסמאַן, מרדכי	'חנוכה, אוי חנוכה' 'היינט איז פורים'		
רייזען, אַברהם	'אַ סוכה אַ קליינע' 'די מאַמע גייט אין לייברערי' 'אויפֿן ניל' 'נאָך גרינס'	'חנוכה <ברוך־אַתָּה> 'ספֿרים' 'דאָס פֿאַרגעסענע בוך'	'מאָי־קאָ־משמע־לן' 'דער בוים' לידער, דערציילונגען, זכרונות
ש. אַנסקי	דער דיבוק (פֿראַגמענט: 'איך וועל אייך דערציילן' [מ"ו, ב' זז' 146])	דער דיבוק (פֿראַגמענט: 'אין עק וועלט' [מ"ו, ב' 21, זז' 166-167], 'די וועלט' [דאָרט, זז' 167-169].	דער דיבוק

מחבר	ערשטער ניוואַ רמה בסיסית	צווייטער ניוואַ רמה מוגברת	צוגאַבֿ-לייען-מאַטעריאַל הרחבות
שטיינבאַרג, אליעזר	מ' 'צוויי רויזן'	מ' 'דאָס פֿערד און די בייטש'	מ' 'די נאָדל און דער באַנוול' מ' 'די שפיז און די נאָדל' מ' 'אַ מעשה אָן אַ סוף'
שטערנהיים, נחום	ל"מ 'האָבן מיר אַ ניגונדל'		
שלום עליכם	פ' 'דער אוצר' פ' 'די פֿאַן' פ' 'דער כּוּתל־מערבֿ'	פ' 'מאָטל פּייסע דעם חזנס (אַ פֿראַגמענט) פ' 'חנוכה־געלט' (אַ פֿראַגמענט) פ' 'דאָס מעסערל' (אַ פֿראַגמענט)	פ' 'מאָטל פּייסע דעם חזנס פ' 'טביה דער מיליכקער פ' 'מעשיות פֿאַר ייִדישע קינדער פ' 'מנחם־מענדל
שניאור, זלמן	ל"מ 'מאַרגאַריטקעלעך'	ד' 'אַז גאָט וויל שיסט אַ בעזעם'	
שפיגל, ישעיה		פ' 'דורך אַ שפּאַרע'	
שפיגלבלאַט, אַלכסנדר		פ' 'מיינע מלמדים' (פֿון דורכן שפּאַקטיוו פֿון אַ זייגער־ מאַכער)	

צוגאב־לימוד־מאַטעריאַל / מקורות לימוד נוספים

המורים אמורים לבחור גם מתוך הקטעים המוצעים בסעיף זה או כדוגמתם, כדי להעשיר את המפגש של התלמידים במגוון טעמים וניחוחות המצויים בשפת יידיש ותרבותה.

פֿאַלקלאַר

1. פֿאַלקסלידער

אַז דער רבי זינגט; אַרום דעם פֿייער; וואָס וועט זײַן אַז משיח וועט קומען; וווּ ביסטו געווען; וווּ נעמט מען אַ ביסעלע מזל; ווער האָט אַזאַ יינגעלע; טום־באַלאַליקע; יאַמע־יאַמע; לאַמיר אַלע אין איינעם; מיר לעבן אייביק; עסן עסט זיך; שאַ, שטיל, מאַך נישט קיין גערודער.

2. מעשיות, וויצן און שפריכווערטער

כעלעם; הערשעלע אַסטראָפּאָליער; מאַטקע חבד; חסידישע מעשיות.

קליינע מוסטערן פֿון:

1. **מעשה־בוך:** 'דער שִׁכר פֿאַר אָפהיטן שבת' (מ"ו, ב' 38, ז' 28); 'דער קייסער וואָס וויל זען גאָט' (דאָרט, ז' 38-39); 'ר' שמואל רייט אויף אַ לייב' (דאָרט, ז' 145-146); 'דער פֿאַרמעט־מאַכער' (דאָרט, ז' 144-145); 'דער טויער־היטער פֿון רעגנסבורג' (דאָרט, ז' 189-190).
2. **צאינה־וראינה:** דער משל פֿון דער צונג (אין דער פרשה שלח לך); משה לערנט בײַ יהושען; משה קומט צו זײַן רו (אין דער פרשה ואתחנן). נעמי און אירע שוורן; די ערלעכע פֿרוי (אין מגילת רות).
3. **תחינות:** גאָט פֿון אַברהם, פֿון יצחק און פֿון יעקב; אַ נייע תחינה נאָך ליכטצינדן; אַ נייע תחינה פֿאַר אַ מוטער ווען זי פֿירט דאָס קינד דעם ערשטן מאָל אין חדר.
4. **תנך־איבערזעצונג פֿון יהואש:** בראשית א, א-י; שמות כ, א-יד; שמואל א', א-יח; קהלת ג, א-ח; רות א, א-ז.

בחירת יצירות ובניית יחידות הוראה

תכנון תכנית ההוראה השנתית והרב־שנתית, בחירת היצירות וסדר הוראתן יתבססו על מערך מגוון של שיקולי דעת.

מיפוי השיקולים השונים לבחירת יצירות ולבניית יחידות הוראה



אפשר לצרף למסגרת אחת כמה יצירות שונות על בסיס יסוד מארגן כמו:

1. מיקוד נושאי:

ניתן לארגן את הוראת היצירות על פי נושאים (ראו דוגמאות בעמ' 40-43). אין הכוונה שיילמדו כל היצירות המוצעות בנושא. כל מורה יבחר את היצירות המתאימות לכיתתו. כמו כן ניתן גם להוסיף נושאים ויצירות שאינן בתכנית על פי שיקול דעתו וטעמו של המורה. הנושא המקשר מסייע להבליט זיקות בעלות משמעות בין יצירות שונות ולהעמיד את התלמידים על קשת תגובות אנושיות והארות אמנותיות למצבים אנושיים. המיקוד התמתי גם עשוי לסייע בהארת נקודות מגע בין הספרות לבין המציאות בתחומים שונים בחיי הפרט והכלל. כמובן, בבחירת הקישורים התמתיים יש להתחשב בצורכי הגיל. אין ספק כי החלוקה לנושאים מבטאת עמדה פרשנית. ייתכן שיצירה אחת תבטא נושאים אחדים והיא עשויה להילמד בהקשרים תמתיים שונים. לפיכך יש יצירות המופיעות בכמה קבוצות תמטיות, ואחרות – שאינן מופיעות באף לא אחת מהקבוצות. מכאן שהחלוקה המוצעת בהמשך היא אפשרות אחת מיני רבות. המורים מוזמנים ליצור קישורים אחרים על-פי שיקולים הנראים להם חשובים ורלוונטיים לתלמידיהם

2. הסוגה:

שיר, סיפור, שיר עם לחן, משל, דרמה.

3. מפגש עם יוצר:

אפשר להרחיב במידת-מה את ההיכרות עם יוצר מסוים: ללמד אחדות מיצירותיו, לציין פרטים ביוגרפיים ולהצביע על מאפיינים אחדים בכתיבתו.

4. הוראה בירתחומית:

עיקרון ארגוני זה מזמן התבוננות השוואתית על תחומי אמנות שונים, לדוגמה: צפייה בעיבודים קולנועיים, האזנה לשירים מולחנים והתבוננות בתמונות בזיקה ללימוד יצירות שונות.

אפשר ליצור שילוב בין מספר יסודות מארגנים, למשל: ללמד במהלך השנה נושא נבחר, יוצר אחד וכן קבוצת יצירות המבליטות עיקרון סוגתי.

דוגמאות לצירוף יצירות שבתכנית על בסיס נושא משותף

קינדער־יאָרן / ילדות במשפחה

מאָלדאָווסקי, קאַדיע	מאַריס	מיין יינגעלע (2)
שלום עליכם		עפֿנט דעם טויער (1); אַ מעשה מיט אַ מאַנטל (2)
גליקל (האַמל)		די פֿאַן (1); מאָטל פייסע דעם חזנס (אַ פֿראַגמענט) (2)
בערגעלסאַן, דוד		פֿאַרביטן די קינדער (2); די שטיפֿטאַכטער (2)
מאַנגער, איציק		פֿייולס משפחה (2)
קולבאַק, משה		אויפֿן וועג שטייט אַ בוים (2)
געבירטיג, מרדכי		שטערנדל (1)
ביאַליק, חיים־נחמן		יאַנקעלע (1)
באַשעוויס־זינגער, יצחק		אונטער די גריניקע ביימעלעך (1); אויפֿן הויכן באַרג (2)
אַש, שלום		אַ יינגל אַ פֿילאַסאַף (2)
מאַני לייב		אַ יידיש קינד (2)
טרונק, יחיאל־ישעיה		צוויי יינגלעך (2); יינגל צינגל כוואַט (2)
מאָלדאָווסקי, קאַדיע		קאַפּאַטקעלע (2)
בראַדערזאַן, משה		מאַרצעפּאַנעס (2)
		ציפעלע (1)

חדר / לימודים בחדר

וואַרשאַווסקי, מאַרק		אויפֿן פּריפעטשיק (1)
שלום עליכם		דאָס מעסערל (2)
טרונק, יחיאל־ישעיה		חדר (פֿון פּוילן) (1)
שפּיגלבלאַט, אלכסנדר		מיינע מלמדים (2)

אַ נייע תחינה פֿאַר אַ מוטער ווען זי פֿירט דאָס קינד דעם ערשטן מאָל אין חדר* (פֿון תחינות)

- המספרים (1) וְ(2) מתייחסים לרמה הבסיסית ולרמה המוגברת.
- הקטעים המסומנים בכוכבית לקוחים מתוך הפרק 'מקורות לימוד נוספים' (ראו עמ' 37)
- יצירות המסומנות בשתי כוכביות לא מופיעות ב"פריסת היוצרים והיצירות בתכנית", הן נוספו בעיקר בשל התאמתן (תרומתן) לנושא.

ער און זי / בינו לבינה

געבירטיג, מרדכי	רייזעלע (2)
וואַרשאַווסקי, מאַרק	אַכציק ער און זיבעציק זי (2)
מאַנגער, איציק	אַבֿרהם און שרה (1)
פרץ, יצחק־לייבוש	שלום־בית (1)
טרונק, יחיאל־ישעיה	חתונה (2)

חומש־מאַטיוון / בעקבות המקרא

גאַלדפֿאַדען, אַבֿרהם	נחס תיבה (2)
מאַנגער, איציק	אַבֿרהם און שרה (1); יעקבֿ אַבֿינו לערנט מיט זיינע זין מכירת־יוסף (2)

דאָס לעבן אין שטאַט און שטעטל / החיים בעיר ובעיירה

אַש, שלום	אַ שול! אַ שול! (2)
באַשעוויס־זינגער, יצחק	די נאָדל (2)
מאַלדאָווסקי, קאָדיע	אַ מעשה מיט אַ מאַנטל (2)
פרץ, יצחק־לייבוש	דער אוצר (2)
שלום עליכם	דער אוצר (1)
גראַדע, חיים	דער מאַמעס שבתים (אַ פֿראַגמענט) (2)

ייִדישע שטייגער־לעבן / הווי יהודי

דער רבי און די חסידים	פֿאַלקסליד*
וואַרשאַווסקי, מאַרק	אויפֿן פריפעטשיק (1)
מאַנגער, איציק	אַבֿרהם אַבֿינו פראַוועט שלום־זכר (1); יעקבֿ אַבֿינו לערנט מיט זיינע זין מכירת יוסף (2)
נאָדיר, משה	דער רבי אלימלך (1)
פרץ, יצחק־לייבוש	אויב נישט נאָך העכער (2); זיבן גוטע יאָר (2); דער זיידע וויל נישט מאַכן קיין הבדלה (2)

אימיגרַאנטן / מהגרים

נאָדיר, משה	מיין ערשטער דעפּאָזיט (2)
רייזען, אַבֿרהם	די מאַמע גייט אין ליַיברערי (1); דאָס פֿאַרגעסענע בוך (2)
ה. לייַוויק	אַרבעט זוכן (2)
שלום עליכם	מאָטל פייסע דעם חזנס (אַ פּאַסיקער פֿראַגמענט) (2)

בעל־מלאַכות / בעלי מלאכה

מאָלאָדאָווסקי, קאָדיע	שיכעלעך (1)
קאַצענעלסאָן, יצחק	אַ שניידערל, אַ שוסטערל, אַ בעקערל (1)

שבת, יום־טובֿים און אַנדענקטעג / שבת, חגים וימי זיכרון

קיפּניס, לעווין	נילי קוקט אַרויס אויף שבת (1)
רויזנבלאַט, ה'	גאָט פֿון אַבֿרהם (2)
פרץ, יצחק־לייבוש	דער רבי וויל נישט מאַכן קיין הבדלה (2)
א נייע תחינה נאָך ליכטצינדן* (פֿון תחינות)	

ימים־נוראִים

צעסלער, שמואל	לשנה־טובֿה! (1)
פרץ, יצחק־לייבוש	אויב נישט נאָך העכער (2)

סוכות

רייזען, אַבֿרהם	אַ סוכה אַ קליינע (1)
-----------------	-----------------------

שמחת־תורה

וואַרשאָווסקי, מאַרק	שימחת־תורה (1)
שלום עליכם	די פֿאַן (אַ פֿראַגמענט) (1)

חנוכה

ראָזענפֿעלד, מאַריס	אַ איר קליינע ליכטעלעך (1)
ריוועסמאַן, מרדכי	חנוכה, אוי חנוכה (1)
רייזען, אַבֿרהם	חנוכה <ברוך־אַתה> (2)
שלום עליכם	חנוכה־געלט (אַ פֿראַגמענט) (2)

חמישה עשר / ט"ו בשבט

טעלעסין, זיאמע
 באַסמאַן בן־חיים, רבקה
 איך שטיי אונטער אַ באַקסערבוים (1)
 ווייסט פֿאַר וואָס (2)
 שטיינבאַרג, אליעזר
 צוויי רויזן (2)

פורים

ריוועסמאַן, מרדכי
 מאַנגער, איציק
 היינט איז פורים (1)
 דאָס ליד פֿונעם לויפֿער (1); פֿליט זשע, פֿייגעלעך (2)
 פיראַזשניקאָוו, יצחק
 המן־טאַשן**

פסח

לוקאַווסקי, י'
 רייזען, אַבֿרהם
 חד־גדיא**
 אויפֿן ניל (1)
 שניאור, זלמן
 אַז גאָט וויל, שיסט אַ בעזעם (2)

יום השואה

גליק, הירש
 געבירטיג, מרדכי
 העלער, בינעם
 סוצקעווער, אַבֿרהם
 פֿאַרטיזאַנער־הימען (1); שטיל, די נאַכט איז אויסגעשטערנט (2)
 אונדזער שטעטל ברענט (2)
 מיין שוועסטער חיה (2)
 עקזעקוציע (1); די לערערין מירע (2); אונטער דיִינע ווייסע
 שטערן (2)
 קאָטשערגינסקי, שמערקע
 ראָזענפֿאַרב, חוה
 שטילער, שטילער (2); יוגנט־הימען (2)
 בלימעלע און גֿריאל (1)

שבועות

רייזען, אַבֿרהם
 שמות כ, א-י* (די צען געבאָט) – תנך, איבערזעצונג פֿון יהואָש; רות א, א-ז* – תנך,
 איבערזעצונג פֿון יהואָש
 נאָך גרינס (1)

מיון תוכני הלימוד שבתכנית לשתי הרמות

רמה מוגברת (2 יחידות לימוד נוספות, כיתה י"ב)	רמה בסיסית (3 יחידות לימוד, עד סוף כיתה י"א)
<p>המוקד ברמה המוגברת לימוד יצירות ספרות.</p>	<p>המוקד ברמה זו הוא לימוד השפה: רכישת יסודות הלשון ודקדוקה ופיתוח ארבעת תפקודי השפה – הבנת הנשמע, קריאה והבנת הנקרא, הבעה בעל פה והבעה בכתב.</p>
<ul style="list-style-type: none"> • לימוד לשון מתוך "הגישה הפונקציונלית", באמצעות הטקסטים הספרותיים. • בחירת יצירות ספרות מתוך הטבלה, רמה מוגברת (צוויטער ניוואַ), עמ' 30. - לימוד יצירה אחת לפחות של כל אחד מהיוצרים הבאים: מנדלי מוכר-ספרים, י"ל פרץ, שלום עליכם, איציק מנגר ויצחק שבביס-זינגר. - יצירות נוספות, על-פי בחירתו של המורה מתוך היצירות המומלצות. • שילובים: קישורים בין נושאים הנלמדים במסגרת לימודי היידיש לנושאים הנלמדים במקצועות לימוד אחרים. הבחירה על-פי המתווה בעמ' 45 ועל-פי רעיונות ייחודיים ונוספים של צוות המורים. זאת, מתוך מגמה להעשיר ולהעמיק את הזיקות בין לימוד היידיש למקצועות אחרים. 	<ul style="list-style-type: none"> • ידע הלשון – הפירוט בתכנית, עמ' 23. • מכלול נושאים (תמות) – הפירוט בעמ' 26. • בחירת יצירות ספרות מתוך הטבלה, רמה בסיסית (ערשטער ניוואַ), עמ' 30. (בתחילת הלימוד, התלמידים יפגשו בעיקר טקסטים לימודיים ויצירות מעובדות/ מקוצרות, ועם התקדמות הלימוד יהיה מעבר הדרגתי ליצירות כפי שהן במקור). • טקסטים ממקורות לימוד נוספים, הפירוט בעמ' 37. הבחירה תיעשה על-ידי המורה בהתחשב ברמת כיתתו, טעמו האישי ורוח הקהילה. • שילובים: קישורים בין נושאים הנלמדים במסגרת לימודי היידיש לנושאים הנלמדים במקצועות אחרים (הוראה בין-תחומית). הבחירה על-פי המתווה בעמ' 45 ועל-פי יזמות משותפות למורה ליידיש ולמורים במקצועות השונים.

- בהוראת יצירות הספרות רשאי כל מורה להוסיף על המפורט בתכנית על-פי האופק הפדגוגי שלו ורוח הקהילה בהיקף של כשליש מהמפורט בטבלת היצירות.
- בחוזר המפמ"ר תובא רשימה של יצירות ספרות לבחינות הבגרות. אחת לכמה שנים יחול שינוי ברשימה זו.
- רשימת יצירות החובה לבתי הספר מהמגזר העצמאי תתואם עם המפמ"ר ליידיש.

שילובים

הזיקה והקשר בין יידיש לבין מקצועות לימוד אחרים

הקשרים ההדוקים והעמוקים עד מאוד שבין יידיש למגוון תחומים הנלמדים בבית הספר מציעים מעצם מהותם אפשרויות רבות של לימוד בִּיְתָחוּמֵי מֵאֵלֶּף – בין לימודי היידיש לבין מקצועות אחרים: לשון עברית, ספרות עברית, לימודי מורשת תרבות ישראל, היסטוריה, אמנות, מוזיקה, תאטרון, תקשורת וקולנוע. המורים ליידיש בשיתוף עם המורים למקצועות אלה יוכלו לבנות נושאים בִּיְתָחוּמֵי וּלְהַדְרִיךְ את תלמידיהם בלימוד הקשרים המרתקים שבין התחומים השונים.

לשון עברית: קיומן יחדיו של עברית ויידיש במשך מאות בשנים, כששתי הלשונות משמשות זו בצד זו בחייה ובתרבותה של חברה אחת, יצר מערכת ענפה של השפעות גומלין שתוצאותיה ניכרות היטב בשתי הלשונות גם יחד. היסוד העברי שביידיש (היקפו וגיונו, מקורותיו, משמעותו ותרומתו לאופייה ולאפשרויותיה של הלשון) יעלה לדיון באורח טבעי במהלך לימודי היידיש. כנגד זאת, דיון בהשפעת היידיש על העברית ראוי שיעלה בהקשר ישיר עם לימודי הלשון העברית, מה עוד ששתי הלשונות התגבשו למעשה כלשונות ספרות מודרניות בעת ובעונה אחת ובידי יוצרים שהיו רובם המכריע דוברי יידיש, דבר שהותיר את רישומו הברור בלשון העברית הכתובה. הדיון בהשפעת היידיש על העברית יתרום משמעותית להבנת טיבן ומקורן של תופעות רבות לא רק בעברית הכתובה אלא גם בעברית שבפינו, החל בהטעמה המלעילית הנפוצה בעיקר בשמות אנשים (שָׂרָה, אֵמֶנוּן, אֵיתָן, שְׁלֵמָה) ומקומות (רָאשׁוֹן, רְחוֹבוֹת, רַעֲלָנָה, חֵיפָה), בסיומות ההקטנה (חִנְהֵלָה, בּוֹבֵהֵלָה, אִמְאֵלָה, טִיפֵהֵלָה) ובסיומות אחרות (מוֹסְכֵנִיק, מוֹשְׁבֵנִיק, מוֹטְקָה, יוֹסְקָה), המשך במגוון היסודות שבאו מיידש והתאזרחו בעברית, ביניהן שמות עצם ותואר (בִּיס, פְּלוֹנְטֵר, נוֹדְנִיק, שְׁלִימְזֵל, שְׁמוֹנְצֵס, צ'וֹפְצֵיק), פעלים (לִפְרָג, לִקְטֵר, לִשְׁנוֹר, לִחְרוֹפ), ביטויים למיניהם (מה נשמע! תהיה בריא! סיפורי סבתא, שחור בעיניים, השלג דאשתקד), ניבים ופתגמים (עוזר כמו כוסות רוח למת, לרקוד על כל החתונות), וכלה במבנה התחבירי של המשפט וסדר המילים בו. אפשר לצרף לדיון כאן גם את תרומתה של היידיש לא רק ללשונו של הזמר העברי, לצורותיו ולמנגינותיו, אלא גם להעשרת מאגרו על ידי תרגום ועיבוד של שירים ביידיש (למשל השירים: "שמחה רבה", "נרותי הזעירים", "ימי החנוכה", "שיר הפרטיזנים" ורבים אחרים). במסגרת דומה אפשר לבחון את תרומת היידיש ללשונם ולמאפייניהם השונים של ההומור והסאטירה

המלווים אותנו גם היום, ואת היסודות בידיש החיים גם היום בלשון אמצעי התקשורת (עיתונות, רדיו, טלוויזיה, אינטרנט).

ספרות עברית: העובדה שלידתה של הספרות העברית החדשה ולידתה של ספרות יידיש החדשה התרחשו ברזמנית, באזור גאוגרפי אחד, וכתוצאה מפועלם של אותם יוצרים עצמם (ראו לעיל, עמ' 8), מזמינה דיון בין-תחומי הקושר בין לימודי שתי הספרויות. דיון מעין זה יתרום לא רק לראייה שלמה יותר של יצירתו הכוללת של כל יוצר על לבטו והכרעותיו, בחירותיו ויכולות הביטוי שלו (למשל: מה בחרו י"ל גורדון, מנדלי, י"ל פרץ, מיכה יוסף ברדיצ'בסקי, ח"נ ביאליק, יעקב שטיינברג או אורי-צבי גרינברג לכתוב בעברית ומה בידיש, ולמה עשו כך, או מה עמד ביסוד התרגום העצמי של מנדלי או פרץ את רוב יצירותיהם מלשון ללשון), אלא גם להבנה טובה ומעמיקה יותר של היצירה הנלמדת, עולמה ותקופתה. הדיון הבין-תחומי יאפשר גם התוודעות להשפעות בין יצירות של סופרים שונים (למשל השפעת "דאָס מעסערל" [ה"אולר"] של שלום עליכם על "ספיח" של ביאליק), לגלגליהם בשתי הספרויות של אותם נושאים (למשל הילדות, העוני, החגים או חיי המשפחה בעיירה, בעיר הבינונית, בעיר הגדולה), מוטיבים (כגון טווס הזהב, הגדי הלבן), או סוגות ספרותיות (שיר ערש, בלדה, הסיפור לגונוני). עיון במשמעותם ובמקומם של היסודות היידיים השזורים גם ביצירות מאוחרות יותר (כיצירותיהם של אבות ישורון וחנוך לוין) יסייע בהבנה ראויה של היצירה.

היסטוריה של עם ישראל ומורשת תרבות ישראל: אין כל ספק שהיצירה בידיש מעמידה לנו אין-ספור כלים, אמצעים ואפשרויות להרחיב, להעשיר ולהעמיק ידע והבנה בתחומים רחבים ומסועפים אלה. היא פותחת לנו פתחים אחרים וזוויות ראייה נוספות להתבוננות בתולדותינו במשך הדורות, להתוודעותנו, למשל, גם לחיי היוסיום, גם לחיי הרוח והמחשבה; גם לדבקות במסורת, גם למעבר למודרנה. תולדות חייה ותרבותה של יהדות אשכנז על פזורותיה ודורותיה מוצאים בה ביטוי עשיר ומאלף ביותר, עד שבלעדיה אין כמעט לתאר, למשל, היכרות ממשית עם יהדות מזרח-אירופה ועם מהגריה, עם קורותיה בתקופת השואה, או עם שיקומה של שארית הפליטה. ראוי על כן ליזום דיון בין-תחומי בנושאים נבחרים משפע התחומים הללו, ולעודד גם קריאה, בתרגום עברי, של יצירות שנכתבו בידיש במאה ה-20 ועד ימינו.

תאטרון: מאחר שהתאטרון העברי המודרני שורשיו בתאטרון היידי (ראו לעיל, עמ' 8) ראוי ביותר שהדיון בתולדותיו (לכל הפחות בראשיתו) ובמאפייניו (עד ימינו) יתקיים במסגרת בין-תחומית שתעלה את שאלת המקורות (ה"פורים-שפיל"), את התהליכים שהביאו לייסוד התאטרון היהודי המודרני, את ההתגלגלות מן היידיש לעברית ואת השפעות הגומלין בין המחזות, המחזאים, התאטרונים וההצגות בשתי הלשונות.

במסגרת זו רצוי ביותר להתוודע למחזות אחדים (בראשם "הדיבוק" לש' אנסקי, המצוי בסרט שהוסרט בפולין ב־1937), לעיין ביצירות ספרות שהיו להצגות (כגון "שירי המגילה" לאיציק מנגר), ולחזות ולו בהצגה אחת בתאטרון יידיש ("יידישפיל") הפועל כיום בארץ.

אמנות: יידיש היא לשון אמם ולשון דיבורם הראשונה של רבים מן האמנים היהודים בעת החדשה (ביניהם ינקל אדלר, לזר סגל, יששכר ריבק, מארק שאגאל, יוסל ברגנר). בחלל עולמם מהדהדת לשונם זו – בין אם עסקו גם באיור ספרים ביידיש, בין אם שילבו ישירות ביצירתם מילים, ביטויים או משפטים ביידיש, בין אם לאו – והיא נותנת את אותותיה הברורים בדימויים, במוטיבים וביסודות רבים אחרים בעבודותיהם. יש שרק על ידי הבנתו של ביטוי ביידיש אפשר לפרשם (כמו שמפרש הביטוי "גיין איבער די הייזער" את היהודי המרחף על הגגות בציורו של שאגאל). עיון בירתחומי ביצירות אמנות אלה יאפשר לא רק הבנה מעמיקה יותר של היצירה, אלא גם התוודעות קרובה יותר לעולמו הרוחני של האמן ולדרכי ביטוי האמנותי.

שילובים מורכבים יותר אפשריים גם הם. דוגמה יכול לשמש מוטיב הגדי (הלבן בדרך כלל), העומד במרכזו של שיר עם ומתגלגל ומופיע בשיר ערש, בסיפור, במחזה, בעיבודים של "חד גדיא" למיניהם וגם בציור.

הערכה ומשוב

בין מטרות התכנית, דרכי ההוראה-למידה ודרכי ההערכה אמורה להתקיים זרימה מתמדת.

במהלך ההוראה יש צורך לברר אם אמנם דרכי ההערכה הננקטות תומכות במטרות התכנית וביעדיה וכן בדרכי ההוראה הנגזרות מהן. למשל, האם פעולות ההערכה תומכות בטיפוח הדרגתי של כישורי השפה של הלומדים כמתבקש ממטרות התכנית. תפקיד ההערכה אינו רק לקבוע את רמת הישגיו של התלמיד בסוף תהליך הלמידה (הערכה מסכמת); תפקידה גם מתן משוב למורה ולתלמיד לשיפור ההוראה והלמידה (הערכה מעצבת). הערכת הישגי התלמידים צריכה להיתפס הן על ידי המורים והן על ידי התלמידים כחלק מהלמידה השוטפת וכמאמץ מתמשך של השקעה ושיפור.

הערכה רצופה של הישגים

יש להנהיג בכיתה מסורת של הערכה רצופה של הישגים. ניתן לבנות זאת בדרכים מגוונות: לערוך בחנים תדירים וקצרים בעל פה ובכתב בנושאים הנלמדים כגון: אוצר מילים, הטיית פעלים, מבנים לשוניים; לקיים תרגיל מסכם בתום לימוד נושא; להציג קטע שלא נלמד (unseen) לבדיקת הבנת הנקרא או נושא סמנטי מסוים; לכתוב חיבור או להשלים קלוז (close) לבדיקת ההתקדמות בהפנמת אוצר המילים; לנהל שיחה לבדיקת יכולת ההבעה בעל פה; להאזין לטקסט מוקלט שילווה בשאלות תוכן לבדיקת הבנת הנשמע וכדומה.

הכלים להערכה עשויים להשתנות, אך חשוב להקפיד על בדיקת הישגים רצופה, מתמשכת ומצטברת כדי שהתלמיד יוכל להעריך את התקדמותו ואת שליטתו בחומר וכדי לאפשר למורה משוב לדרך ההוראה. אם הוברר שהחומר לא הופנם, יש להוסיף תרגילים או פעילויות שיסייעו להפנמתו. הערכה שזורה בלמידה היא תהליך מתמשך שמדגיש את השילוב של ההערכה בתוך ההוראה. ההערכה יכולה לשמש את המורים לקבלת החלטות להתאמת תכניות ההוראה לרמת הידע וההבנה של התלמידים.

פיתוח דרכי הערכה חלופיות

בשני העשורים האחרונים חלו שינויים בתפיסת תהליך הערכת הישגים מ"תרבות הבחינה" ל"תרבות ההערכה"; מהערכה מסורתית המבוססת בעיקר על בחינה ככלי הערכה אל גישה של חלופות בהערכה. במסגרתה מודעים התלמידים ליעדים הלימודיים העומדים בפניהם ומתקיים שיתוף מרבי של התלמידים בקביעת תבחינים להערכה ופיתוח תהליכי שיקוף עצמי (רפלקציה).

עניינן של החלופות הוא גיוון השיטות והכלים המשמשים את המורים בהערכת הישגי התלמידים. גיוון תהליכי הערכת הישגים כרוך ומשולב בגיוון שיטות ההוראה ודרכי הלמידה. הם באים לידי ביטוי בעדויות מגוונות, בכלי הערכה שונים המלווים במחוונים שפותחו על ידי המורה ובשיתוף התלמידים: מבחן הישגים (בחינות בכתב, ביצועים בעל פה), תלקיטים, עבודת צוות, תערוכות, ראיונות, הערכות עמיתים וכדומה. כל אלה משקפים טווח רחב של יכולות והישגים ומאפשרים למשתתפים בדיקה ובחינה מחדש של המידע ההערכתי, וקבלת החלטות פדגוגיות בעקבות כך.

לדוגמה

- משחק תפקידים של 3-4 תלמידים.
- עריכת ריאיון – הריאיון מאפשר בין השאר יישום מילות שאלה, הטיית פעלים, קביעת סדר המילים במשפט וכדומה.
- כתיבת דרשיח בנושא כלשהו והצגתו בפני הכיתה.
- עריכת משחקים לימודיים על-פי נושאים כגון: הפכים, צבעים, בעלי חיים, מספרים וכדומה.
- מקרא תמונה ומדרש תמונה.
- הכנת תלקיט (פורטפוליו) כפעילות לימודית מתמשכת וככלי להערכה מעצבת. התלקיט עשוי לכלול אוסף מגוון של תיעודים כמו: עבודות כיתה, שיעורי בית, טיוטות, דפי עבודה, משימות מבחן ותוצאותיו המעידים על תהליך הלמידה והמשמשים בסיס להערכה. למשל, בבדיקת תלקיט בתחום ההבעה בכתב תילמד מידת השליטה של התלמידים במיומנויות הכתיבה. מתוך ה"עדויות" שנאספו בתלקיט ניתן לעקוב אחר התקדמות התלמיד בכתיבה. כתיבה תדירה, לא רחבת היקף, מאפשרת למורה לעמוד על מאפייני כתיבתו של התלמיד (נקודות החוזק והחולשה) ולעזור לו לשפר את כתיבתו.
- תגובה יצירתית – למשל, המחזה של סיפור או קטע ממנו; קריינות מוטעמת של שיר, של קטע סיפורי או של סצנה ממחזה.

- עריכת הצגה וכל הקשור בה: בחירת מחזה או עיבוד קטע ספרותי למחזה, כתיבת תוכנייה, חיבור הזמנה, חיבור מודעת פרסומת, חיבור ביקורת על ההצגה.
- חיבור עיתון קיר המוקדש לנושאים מגוונים: חגים, יוצרים ויצירות ספרות, אירועים מחיי התלמידים וכדומה.
- עריכת חוברת סיפורים (הכוללת ציורים ואיורים) באמצעות המחשב.
- כתיבת עבודה אישית הנובעת מתוך הנלמד והמשקפת את מוקד ההתעניינות של התלמיד בתחום.
- הקמת פורום באינטרנט.
- בניית מצגת מולטימדיה בנושאים הנלמדים.

ביבליוגרפיה מומלצת

יידיש, שפראך און ליטעראַטור (איבערבליק) / יידיש, לשון וספרות (סקירה)

ווינרייך, אוריאל, "יידיש, לשון", האנציקלופדיה העברית, כרך י"ט, ירושלים-תל־אביב תשכ"ח, טורים 783-794.

ווינרייך, מאַקס, געשיכטע פֿון דער יידישער שפראַך: באַגריפֿן, פֿאַקטן, מעטאָדן, (פֿיר בענד), ניראַרק 1973.

כהן, בערל, לעקסיקאָן פֿון יידיש־שרייבערס, מיט הוספֿות און תיקונים צום לעקסיקאָן פֿון דער נייער יידישער ליטעראַטור, און 5,800 פסעוודאָנימען, ניראַרק 1986.

לעקסיקאָן פֿון דער נייער יידישער ליטעראַטור, (אַכט בענד), ניראַרק 1956-1981.

שמרוק, חנא, "יידיש, ספרות", האנציקלופדיה העברית, כרך י"ט, ירושלים-תל־אביב תשכ"ח, טורים 794-810.

ווערטערביכער / מילונים

גורי, יוסף, פֿערדמאַן, שואל, קורצער יידיש־העברעיִש־ענגלישער ווערטערבוך, ירושלים 1994.

גורי, יוסף, פֿערדמאַן, שואל, קורצער יידיש־העברעיִש־רוסישער ווערטערבוך, ירושלים 1992.

גרויסער ווערטערבוך פֿון דער יידישער שפראַך (פֿיר בענד, אות אלף) ניראַרק 1961-1980.

האַרקאַווי, אַלפסנדר, יידיש־ענגליש־העברעיִש־ער ווערטערבוך, ניראַרק 1928.

ווינרייך, אוריאל, מאַדערן ענגליש־יידיש, יידיש־ענגליש ווערטערבוך, ניראַרק 1968.

ניבאַרסקי, יצחק, ווערטערבוך פֿון לשון־קודש־שטאַמיקע ווערטער אין יידיש, פֿאַריז 1999.

סטוטשקאַוו, נחום, דער אוצר פֿון דער יידישער שפראַך, ניראַרק 1950.

צאַנין, מרדכי, מלון יידיש־עברי שלם / פֿולער יידיש־העברעיִש־ער ווערטערבוך, תל־אביב 1994.

צאַנין, מרדכי, מלון עברי־יידיש שלם / פֿולער העברעיִש־יידישער ווערטערבוך, תל־אביב 1983.

אויסלייג / כתיב

יידישער אָרטאָגראַפֿישער וועגווייזער, ניראַרק 1961.

ליטעראַטור־געשיכטע / תולדות הספרות

טורניאנסקי, חוה, **בין קודש לחול: לשון, חינוך והשכלה במזרח־אירופה**, יחידה 7 בקורס: "פולין: פרקים בתולדות יהודי מזרח אירופה ותרבותם", האוניברסיטה הפתוחה, 1994.

נוברשטרן, אברהם, **הספרות והחיים: צמיחתה של ספרות יידיש החדשה**, יחידה 2 בקורס: "לאן? זרמים חדשים בקרב יהודי מזרח־אירופה", האוניברסיטה הפתוחה, 2000.

צינבערג, ישראל, **די געשיכטע פֿון דער ליטעראַטור בײַ ייִדן**, באַנד 6, ניראַרק 1943 (ראו נוסח עברי להלן).

צינברג, ישראל, **תולדות ספרות ישראל**, כרך ד': "ספרות יידיש מראשיתה ועד לתקופת ההשכלה", תל־אביב 1958.

שמערוק, חנא, **פרקים פֿון דער ייִדישער ליטעראַטור־געשיכטע**, תל־אביב 1988 (ראו נוסח עברי להלן).

שמערוק, חנא, **ספרות יידיש – פרקים לתולדותיה**, תל־אביב 1978.

שמרוק, חנא, **ספרות יידיש בפולין**, ירושלים תשמ"א.

אַנטאָלאָגיעס / אנתולוגיות

אַנטאָלאָגיע פֿון דער ייִדישער ליטעראַטור פֿאַר יוגנט (צונויפֿגעשטעלט פֿון י' זילבערבערג, **יודל מאַרק**), ניראַרק 1974–1976.

אַ שפיגל אויף אַ שטיין, פּאַעזיע און פּראָזע פֿון צוועלף פֿאַרשניטענע ייִדישע שרייבערס אין ראַטן־פֿאַרבאַנד (רעדאַקציע, אַרײַנפֿיר און הערות: חנא שמערוק), ירושלים תשמ"ח.

וויטמאַן, רות, **אַן אַנטאָלאָגיע פֿון דער מאָדערנער ייִדישער פּאַעזיע**, ניראַרק 1966, 1979.

וויינער, גרשון, **כרעסטאַמאַטיע פֿון דער מאָדערנער ייִדישער ליטעראַטור**, ירושלים 1994.

טורניאנסקי, חוה, **פֿון אונדזער ייִדישער ליטעראַטור**, ירושלים 1994.

ראַזשאַנסקי, שמואל, **מוסטער־ווערק פֿון דער ייִדישער ליטעראַטור** [צווישן די הונדערט בענד זײַנען פֿאַראַן אַ סך אַנטאָלאָגיעס], בוענאַס אײַרעס 1957–1985.

לידער און מוזיק / שירים ומוסיקה

- אַנטאָלאָגיע פֿון ייִדישע לידער (זיבן בענד), ירושלים 1983-2003.
 בוגאַטש, שמואל, דורות זינגען – בשירת הדורות, ניריאָרק 1961.
 מלאָטעק, זלמן, לידער פֿון דור צו דור, ניריאָרק 1990.
 מלאָטעק, חנה און יוסף, מיר טראָגן אַ געזאַנג, ניריאָרק 1972.
 מלאָטעק, חנה און יוסף, פערל פֿון ייִדישן ליד, ניריאָרק 1988.

אויסדרוקן און שפּריכווערטער / ניבים ופתגמים

- גורי, יוסף, אַז דער סוף איז גוט, איז אַלץ גוט, ייִדישע שפּריכווערטער פֿאַרטייטשט אויף
 העברעיִש און רוסיש, ירושלים 1997.
 גורי, יוסף, וואָס דאַרפֿט איר מער? ייִדישע בילדערישע אויסדרוקן פֿאַרטייטשט אויף
 העברעיִש, ענגליש און רוסיש, ירושלים 2002.
 גורי, יוסף, לאָמיר הערן גוטע בשורות, ייִדישע ברכות און קללות פֿאַרטייטשט אויף
 העברעיִש, ענגליש און רוסיש, ירושלים 2004.

שפּראַך־און פֿאָלקלאָר־ביבליאָגראַפֿיע / ביבליאָגראַפֿיע לענייני לשון ופולקלור

Weinreich, Uriel and Beatrice, **Yiddish Language and Folklore, A Selective Bibliography for Research**, The Hague, 1959.

אתרי אינטרנט ביידיש או על יידיש¹²

- טעמאַטישע ביבליאָגראַפֿיעס אויפֿן אינטערנעץ־זייטל
<http://www.ibiblio.org/yiddish/library/biblio.html>
 אָפֿיציעל וועבזייטל פֿון דער נאַציאָנאַלער אינסטאַנץ פֿאַר ייִדישער קולטור
 האתר הרשמי של הרשות הלאומית לתרבות יידיש
<http://www.yiddish.org.il>
 יוואָ – ייִדישער וויסנשאַפֿטלעכער אינסטיטוט – מכון יוואָ למדעי היהדות
<http://www.yivo.institute.org>
 ווירטועל שטעטל – עיריה וירטואלית
<http://www.ibiblio.org/yiddish/songs/pripetshek>

12 כל הכתובות של אתרי האינטרנט מעודכנות לשנת תשס"ח (2008)

ענגליש-יידישער, יידיש-ענגלישער ווערטערבוך פֿון א. האַרקאַווי
מילון אנגליידי, יידיאנגלי מאת א. האַרקאַווי

<http://www.cs.engr.uky.edu/~raphael/yiddish/harkavy/index.utf8.html>

פֿאַרווערטס – וואַכנבלאַט – שבועון, ניריאַרק

<http://yiddish.forward.com>

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי בירושלים

<http://jnul.huji.ac.il>

National Yiddish Book Center

<http://yiddishbookcenter.org/>

אתר היידיש של אוניברסיטת חיפה

<http://yiddish.haifa.ac.il>

באתר היידיש של אוניברסיטת חיפה – קריאה + קריאה של קטעי ספרות

<http://yiddish.haifa.ac.il/stories.html>

נספח

על לשונות היהודים

העברית הייתה לשון הדיבור של העם היהודי במשך יותר מ־1300 שנה: מכיבוש הארץ במאה ה־12 לפני הספירה ועד מלחמת ברי־כוכבא במאה ה־2 לספירה. זמן לא רב אחרי המלחמה הזאת גווע ונפסק הדיבור העברי.

ברור שהדבר לא התרחש ביום אחד, אלא היה סיום של תהליך שנמשך כמה מאות שנים ושהתחיל עם גלות בבל במאה ה־6 לפני הספירה. מאז ואילך הלך וגדל מספר היהודים שדיברו שפה זרה – ארמית. הארמית הלכה והתפשטה כלשון דיבורם של יהודי בבל, פרס, סוריה וארץ ישראל ודחקה לאט לאט את הדיבור העברי לקרן זוית.

בארץ ישראל עצמה, כשעדיין היה קיים דיבור עברי, כבר נתחברו בארמית חלקים מספרי דניאל, עזרא ונחמיה, וחלקים ניכרים של המקרא תורגמו לארמית. עובדות אלה, עם הדרישה הידועה לקרוא בתורה בבית הכנסת שניים מקרא ואחד תרגום, מוכיחות שחלק ניכר מן הציבור לא הבין עוד את הלשון העברית והיה צורך למסור לו את הכתוב בה בלשון המובנת לו היטב, כלומר – בלשונו המדוברת, הארמית, שזכתה על כן לכינוי "לשון תרגום" או "תרגום".

המבצר האחרון של הדיבור העברי בארץ ישראל היה בחבל יהודה, אך עם חורבן ירושלים ומלחמת ברי־כוכבא נתמעטה שם האוכלוסייה, ופליטיה, שהתיישבו בגליל ובשפלה, נטמעו במהרה מבחינה לשונית עד שהדיבור הארמי הכריע סופית את הדיבור העברי.

במשך יותר מ־1600 שנה – מן המאה ה־2 או ה־3 לספירה ועד סוף המאה ה־19 – לא הייתה העברית לשון מדוברת בשום מקום. במשך התקופה הארוכה הזאת היו אמנם מצבים יוצאים מן הכלל שבהם דיברו יהודים ביניהם עברית, כמו למשל בשעת פגישה בין שני יהודים ממקומות שונים שלא הייתה להם לשון משותפת אחרת, או בין שני יהודים בשוק מתוך כוונה שהגוי המאזין לא יבין את הנאמר [פתח שין – דער ערל איז מבין כל דיבור]. אבל כל אלה לא היו אלא גילויים ארעיים ומקריים, התבטאויות כפויות ובמידה רבה מלאכותיות, של אנשים שאינם דוברי עברית אלא דוברי לשון אחרת. הדיבור העברי החי חזר רק בסוף המאה ה־19.

העובדה שהדיבור העברי פסק איננה אומרת שהלשון העברית מתה או אפילו שהתנוונה.

נוסף על תפקידה החינוכי בחיי היומיום של היחיד ושל הציבור כלשון תפילה, לא פסקה העברית מלהיות לשון כתיבה ולשון קריאה. היצירה הספרותית הענפה והמגוונת בעברית הייתה מתמדת ורצופה. במהלכה נתחדשו מילים וצורות, נוצרו מטבעות לשון ושימושים חדשים, התפתחו סגנונות שונים, חלו שינויים ניכרים בתחביר ובדקדוק (להוכחה: ההבדלים הניכרים בין לשון המקרא, לשון המשנה, לשון הגמרא, לשון ימי הביניים, העברית הרבנית, העברית המשכילית, העברית החסידית וכו'). העברית חיה בלא הפסק חיים פעילים בכתיבה הספרותית, אך לא רק בה: היא שימשה במסמכים רלוונטים בחיי היומיום, בשטרות, בהתחייבויות, ברישומים מסוגים שונים, במכתבים פרטיים. כל אלה נכתבו עברית על-ידי אנשים שלא דיברו בה. העברית איבדה את תפקידה כלשון דיבור אך שמרה על תפקידה כלשון תפילה, כתיבה, קריאה, רישום וציטוט. בתפקידים אלה היא ליוותה את כל העם היהודי על כל פאורותיו לאורך כל התקופה, ואילו את התפקיד של לשון דיבור באו למלא לשונות אחרות שנקבעו לכל קיבוץ יהודי על-פי הזמן והמקום.

הארמית הייתה לשון הדיבור של היהודים בארצות המזרח במשך מאות בשנים. במגעה הקרוב עם העברית ותוך כדי דחיקת רגליה מן הדיבור, היא קלטה לתוכה גם יסודות עבריים רבים, גם מידה רבה של קדושה. לא זו בלבד שבארמית נתחברו החלקים החשובים ביותר של שני התלמודים ומדרשים אחדים, ובארמית נכתבים עד היום כתובות וגיטין, אלא שאז הלשון היחידה שאכתה להיכנס, לצד העברית, לסידור התפילה. ובוודאי מתוך תחושה זו של קדושה נתחבר בארמית ספר הזוהר שנים רבות אחרי שגם היא פסקה מלהיות לשון מדוברת מעבר לתחומם של יהודי כורדיסטאן.

עוד בעת שליטתו של הדיבור הארמי בפי יהודי המזרח באו שפות אחרות – בעיקר פרסית, יוונית ורומית – לתפוס את מקומו בפי היהודים, הכול לפי הזמן והלשון המדוברת במקומות מושבם. אבל את מקומה של הארמית כלשון דיבורם של היהודים על פני שטח נרחב ביותר תפסה לאט-לאט – וגם כאן בסיומו של תהליך רב שנים – הלשון הערבית, אשר במאה ה-10 הייתה כבר לשון דיבורם של יהודי תימן, מצרים, בבל, ארץ ישראל, צפון אפריקה כולה – ממצרים עד הים האטלנטי – וספרד המוסלמית (בלשון זו חיברו ר' סעדיה גאון, הרמב"ם ורבינו בחיי אחדות מיצירותיהם).

אחדות לשונית בסיסית כזאת על פני שטח נרחב כל כך של הפזורה היהודית לא הייתה מנת חלקם של היהודים היושבים בארצות אירופה מחוץ לספרד המוסלמית. כאן מילאו לשונות שונות את התפקיד של לשון דיבור, שוב על-פי הזמן, המקום והלשון המדוברת בו: לשון סלאבית, יוונית, איטלקית, פרובנצאלית, צרפתית, ספרדית או גרמנית.

החוקרים שנויים עדיין במחלוקת באשר לדרך שבה נעשתה לשון הדיבור של הסביבה ללשון דיבורם של היהודים הבאים לשבת בה. קיימות גם עמדות שונות בשאלה אם

אותו תהליך עצמו פוקד את כל הלשונות בשווה, או לשון לשון ותהליכה. לגבי התהליך עצמו יש הסבורים שהיהודים מאמצים לעצמם את לשון הסביבה כמות שהיא, ללא שינוי מלבד הבאתם לתוכה מילים ומונחים עבריים-ארמיים לשם התבטאות הולמת בתחומי הדת, המנהג, המוסר, הלימוד וכדומה. יש הסבורים שכך אמנם הדבר, אבל רק לאורך אותו פרק זמן שלא חלים בו מפנים משמעותיים – כגון נדודים או הגבלות חברתיות – הגורמים שלשון היהודים תתפתח באורח שונה מזה שבו מתפתחת לשון הסביבה. לעומתם סבורים אחרים, שכבר מתחילת דיבורם בלשון הסביבה החדשה מדברים בה היהודים באופן שונה מכפי שמדברים בה תושבי המקום. לא זו בלבד שהם משזרים בה יסודות עבריים-ארמיים, אלא שהם מבצעים בה באופן טבעי לחלוטין שינויים מרחיקי לכת בהשפעת לשון הדיבור שהביאו אתם ממקום בואם. לכן תיבדל לשונם מלשון הסביבה – מלכתחילה – בהיגוי, בהטעמה, בדקדוק, במבנה התחבירי, באוצר המילים ובשימושו. לפי הערכתו את מידת השוני שבין הלשון שבפי היהודים ובין הלשון של הסביבה, יגדיר החוקר את הלשון כלשון דיבור של יהודים או כלשון יהודית. אך תהיה ההגדרה אשר תהיה, אין ספק שמידת השוני משקפת בכל מקום את מערכת היחסים עם הסביבה על אופייה ומהותה, היקפה ותחומיה.

בתקופות השונות של תולדותינו שימשו לנו לשונות יהודיות רבות: **ארמית-יהודית** – היא ה"תרגומית", שהייתה בשלביה המאוחרים לכורדית, לשון יהודי כורדיסטאן; **פרסית-יהודית** ולשונות הבת שלה: **ג'והרית** או **טאטית**, לשון יהודי ההרים בדרום-מזרח קווקז; **אָרְבֵּיג'וֹ וְדָגְסָטוֹן, בּוּכָאֲרִית** – לשון יהודי מלכות בוכארה, כיום אֶזְבֵּקִיסְטָן וְטַג'ִיקִיסְטָן, **דְּזִידִית** – לשון יהודי אירן; **ערבית-יהודית** הקרויה יאהודית, וההתפתחויות המאוחרות שלה כגון **מוגרבית**; **יוונית-יהודית** בשטחי האימפריה הביזנטינית; **רומית-יהודית**, שהתפצלה אחר כך לארבע לשונות נפרדות: **איטלקית-יהודית** המכונה לעז דרומי, **צרפתית-יהודית** או לעז מערבי, **פרובנצאלית-יהודית** המכונה שואדית, ו**ספרדית-יהודית** היא ג'ודזמו (המכונה גם לְדִינוֹ), ובשכנותו, בשטח אשכנז, **גרמנית-יהודית**, היא יידיש.

אחדות מלשונות היהודים עברו מן העולם, באחרות מדברים יהודים עד היום, אבל כולן מילאו תפקיד פעיל בדיגלוסיה של עם ישראל, כלומר במצב שבו משמשות שתי לשונות שונות חברה אחת לצרכיה הפנימיים. העם היהודי הוא עם דרלשוני מעיקרו לפחות עד סוף המאה ה־18. בדרלשוניות זו יש גורם קבוע וגורם משתנה. העברית, שהייתה פעם לשונו היחידה של העם לכל צרכיו הפנימיים ושנדחקה מפונקציית הדיבור שלה, היא הלשון האחת, הקבועה תמיד, שאינה מתחלפת באחרת ושגבולות מרחב קיומה נתחמים על-ידי מקומות מושבם של כל בני האומה. לשון זו, שבה כתובים כתבי הקודש ובה נערכים הטקסים הדתיים, היא הלשון המקשרת בין כל הקיבוצים היהודיים באשר הם בכל עת, ובה מועברת היצירה הרוחנית של קיבוץ אחד לקיבוצים האחרים. לצד לשון

זו מתקיימות לשונות דיבור שונות, מקומיות, שכל אחת מהן משמשת קיבוץ יהודי אחד, ובהיותה שונה מחברתה היא מהווה חיץ לשוני בין בניו ובני הקיבוצים האחרים. לשונות אלה נקבעות, משתנות או מתחלפות באחרות על-פי שינויי מקום, זמן, שלטון ועוד. כך, למשל, יהודים דוברי ארמית או ערבית יהודית, הבאים לשבת בביזנץ או בצפון-איטליה, יחליפו את לשונם, תוך זמן קצר יחסית, ליוונית או לאיטלקית יהודית. צאצאיהם דוברי הלשונות הללו שיגיעו בנדודיהם לצרפת או לפרובאנס, ימירו את לשונם בצרפתית-יהודית או בפרובנצאלית-יהודית, ואלה מהם שיגיעו לאשכנז יהיו במרוצת הזמן לדוברי יידיש. יהודי ספרד המוסלמית, דוברי ערבית-יהודית, יהיו לדוברי ספרדית-יהודית עם הכיבוש הספרדי של מקומותיהם, וחלק מאותם מגורשי ספרד שיגיעו אחרי הגירוש לצפון-אפריקה יהיו במרוצת הזמן דוברי ערבית-יהודית כאבות אבותיהם. בשני מקרים אין תהליך החילופים המסורתי הזה מתקיים: יהודי ספרד הבאים אחרי הגירוש לארצות הבלקן ממשיכים לדבוק בג'ודזמו בתקשורתם הפנימית ואינם מאמצים לצורך זה את לשון המקום, אבל מגוון יסודות ואפיונים מלשון זו חודר אל לשונם היהודית, משנה את פניה ותורם להיבדלותה לא רק מלשון האבות המהגרים, אלא גם מלשון האחים היושבים בסביבה לשונית אחרת. כך גם יהודי אשכנז הבאים מתחום הלשון הגרמנית לתחום הלשונות הסלאביות. לא זו בלבד שהם דבקים ביידיש, אלא הם משליטים אותה, בסופו של דבר, גם על היהודים הוותיקים המדברים עד אז בנוסח היהודי של שפת המקום. זו משפיעה גם כאן נמרצות על הלשון המיובאת וקובעת לה דרך התפתחות שונה מזו שאפיינה אותה במקום המוצא.

קווים רבים משותפים לכל לשונות היהודים, ובצדם קיימים גם קווים המבדילים ביניהן במידות שונות. נביא להלן דוגמאות אחדות.

- כל לשונות היהודים כולן הן לשונות היתוך, שמותכים בהן יחד רכיבים מכמה לשונות. בבסיסן לשון האזור שבה נוצרו, כלומר לשון המוצא (ערבית לערבית-יהודית, איטלקית לאיטלקית-יהודית, ספרדית לג'ודזמו, גרמנית ליידיש). אחוז ניכר של יסודות עבריים – מילים וביטויים – משתלבים בלשון היהודית, לא רק מילים 'יהודיות' מובהקות (כגון שבת, קדיש, תפילה, חלה, מצה) אלא גם מילים 'נייטרליות' (למשל חתונה, ריבית, קמצן, כלב, מזל, מתנה). יש שהיסודות העבריים נשמרים כמות שהם, אך לרוב עוברים גם הם שינוי בהתאם לנהוג בלשון הסביבה המאומצת. כך, למשל, שם התואר 'חינני' (מלשון 'חן') הוא באיטלקית-יהודית "achenoso", בג'ודזמו "henozo" וביידיש "חנעוודיק"; משם העצם העברי "מזל" בא הציון "חסר מזל" גם באיטלקית-יהודית (malmazale), גם בג'ודזמו (desmazalado), גם ביידיש (שלמזל). בלשון היהודית מותכים גם יסודות מלשון הדיבור הקודמת של דובריה. כך, למשל, דוברי ערבית-יהודית בספרד המוסלמית היו עם הכיבוש הספרדי לדוברי ג'ודזמו, אך

בלשונם נשתמר הציון הערבי ליום הראשון בשבוע ('אל תאת') ולא התקבל הציון המקביל בספרדית domingo. בידיש נשתמרו מילים ושמות מן האיטלקית-היהודית ומן הצרפתית-היהודית שדיברו היהודים לפני שהיגרו מאיטליה או מצרפת לגרמניה, כמו למשל: 'בענטשן' (לברך) מ־ben(e)dicere באיטלקית, או השם הפרטי "בונים" מ־bon homme בצרפתית.

- כל לשונות היהודים פנו בתחילה אל האלף-בית העברי לשם כתיבתן, אבל לא כולן דבקו בו לאורך הדורות כפי שעשתה היידיש. יהודית-איטלקית החלה להיכתב עוד במאה ה־16 בכתיב הלטיני, וג'ודזמו במאה ה־19.
 - כל לשונות היהודים שימשו מתווך פעיל בין מקורות היהדות הכתובים בלשון הקודש ובין הציבור הרחב שלא שלט בלשונם. לכן תרגמו רובן את התנ"ך ואת התפילה, ותרגמו או עיבדו מבחר מספרות המוסר, המנהגים ועוד. תרגומי התנ"ך ללשונות היהודים השונות דומים ביניהם דמיון רב ביותר בדרך התרגום ובאורחות שימוש באוצר המילים, בדקדוק ובתחביר. אלה מבדילים אותם באופן ניכר ביותר מתרגומי התנ"ך ללשונות הסביבה.
 - עם זאת, במצב הדורלשוני ששרר בכל העדות לא הייתה החלוקה הפונקציונלית הראשונית בין מה שראוי להיכתב בלשון הקודש ובין מה שראוי להיכתב בלשון הדיבור שווה. כך, למשל, לא נתחברה בידיש עד העת החדשה כל יצירה בפרשנות המקרא או התפילה, בפילוסופיה, בהלכה, בקבלה או במדע. לא כן בלשונות דיבור אחרות, כפי שמעידים חיבורים בתחומים אלה של סעדיה גאון, יהודה הלוי, הרמב"ם ואחרים.
 - הדרשה בבית הכנסת נאמרה בכל מקום בלשון הדיבור מכיוון שהיה עליה להיות מובנת לכל הציבור: גברים, נשים וטף, משכילים ועמי ארצות. רק במקרים מעטים הועלו הדרשות הללו על הכתב או הובאו אל הדפוס. בתחום אשכנז היה הדבר כרוך תמיד בהמרת לשון המקורית בלשון הקודש, דבר שגרר שינויים רבים בעקבות החלפת סוג הנמען. במקומות אחרים, למשל באיטליה, נכתבו או נדפסו דרשות בציבור גם בלשון הדיבור.
- הדוגמאות שהבאנו מלמדות שבצד הקווים הרבים המשותפים לכל לשונות היהודים, רבים גם ההבדלים ביניהן. דוגמאות אלה מעוררות מחשבה, מחד גיסא על המשותף לכל היהודים באשר הם, ומאידך גיסא על המיוחד לכל עדה על פי מיקומה הגאוגרפי ועל פי טיב היחסים הנרקמים בינה ובין האוכלוסייה שבקרבה היא יושבת.

איך בין ניט קיין יידישיסט וועלכער גלייבט אַז דאָס לשון אַליין שטעלט מיט זיך פֿאַר אַן אַבסאָלוטן ווערט. אָבער אַ גמראַ־ייד בין איך יאָ, און איך ווייס אַז הייליקייט און אַבסאָלוטקייט זײַנען ניט אַלע מאָל אידענטיש. די הלכה האָט פֿאַרמולירט צוויי אידעען פֿון קדושה: (1) גופֿי־קדושה; (2) תּשמישי־קדושה. זי האָט אָפּגעפּסקנט, אַז מע דאַרף ראַטעווען פֿון אַ שרפֿה שבת ניט נאָר די ספֿר־תּורה, נאָר אויך דאָס מענטעלע אין וועלכן זי איז אַינגעוויקלט; ניט בלויז די תּפֿילין, נאָר אויך דאָס זעקל אין וועלכן זיי ליגן. ממילא, יידיש ווי אַ שפּראַך, ניט קוקנדיק וואָס זי איז ניט פֿאַררעכנט צווישן גופֿי־קדושה, געהערט זיכער צום קלאַס פֿון תּשמישי־קדושה, וועלכע זײַנען אויך הייליק און וועלכע מע מוז באַשיצן מיט אַלע כּוחות. איז דען דאָ אַ שענערער "תיק", אין וועלכן די הייליקסטע ספֿר־תּורות זײַנען געווען און זײַנען נאָך אַינגעוויקלט, ווי יידיש? אויף דער שפּראַך האָט דער רמאָ, דער מהרשל, דער ווילנער גאָון, ר' חיים וואַלאַזשינער און אַנדערע גדולי־ישׂראל מיט זייערע תּלמידים תּורה געלערנט. אויף יידיש האָט דער בעלי־שם־טובֿ, דער מעזעריטשער מגיד און דער אַלטער רבי סודות פֿון מעשה־בראשית דערקלערט. אויף פּשוטן מאַמע־לשון האָבן די יידישע מאַסן זייער אמונה, פּשוטע ליבע און טריישאַפֿט אויסגעדריקט.

עד־היום זאָגן גרויסע ראַשי־ישיבֿות זייערע שיעורים אויף יידיש. אַזאָ "תיק" איז זיכער הייליק, כאָטש זײַן קדושה איז ניט קיין אַבסאָלוטע, נאָר אין דער גדר פֿון תּשמישי־קדושה.

אויפֿהאַלטן דעם "תיק" איז אַ גרויסער זכות!

הרבֿ ר' יוסף סאַלאַוויטשיק

'דער טאָג', ניו יאָרק, דעם 24סטן פֿעברואַר 1961

אינני יידישיסט המאמין שהלשון לבדה מייצגת ערך אבסולוטי. אבל אני אכן יהודי-של-גמרא, ואני יודע שקדושה ואבסולוטיות אינן תמיד היינו הך. ההלכה ניסחה שני מושגים של קדושה: (1) גופי קדושה; (2) תשמישי קדושה. היא פסקה שיש להציל משרפה בשבת לא רק את ספר התורה, אלא גם את המעיל שהוא עטוף בו; לא רק את התפילין, אלא גם את השקית שהם מונחים בה. ממילא יידיש כלשון, אף על פי שאינה נמנית עם גופי הקדושה, שייכת בוודאי לכלל תשמישי הקדושה, שגם הם קדושים ושיש לשמור עליהם בכל כוחנו. היש "תיק" יפה יותר, שבו נעטפו ועדיין נעטפים בו ספרי התורה הקדושים ביותר, מיידיש? בלשון זו למדו תורה עם תלמידיהם הרמ"א, המהרש"ל, הגאון מווילנה, ר' חיים מוולוז'ין ועוד גדולי ישראל. ביידיש פירשו הבעל-שם-טוב, המגיד ממזריץ' והרבי הזקן סודות ממעשה בראשית. בלשון האם הפשוטה ביטאו המוני היהודים את אמונתם, את אהבתם האמתית ואת נאמנותם.

עד היום אומרים ראשי ישיבות גדולים את שיעוריהם ביידיש. "תיק" כזה הוא בוודאי קדוש, אם כי קדושתו אינה אבסולוטית אלא בגדר של תשמישי קדושה.

לשמר את ה"תיק" זו זכות גדולה!

הרב יוסף סולובייצ'יק

ניו-יורק, 24 בפברואר 1961



האגף לתכנון ולפיתוח תכניות לימודים

הערות המורה

